

Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μάρτης 2021

Ενότητες

- Ο SARS-CoV-2 είναι παιδί του καπιταλισμού
- Η πανδημία και τα κυβερνητικά μέτρα δολοφονούν τους φτωχούς.
- Νέα παγκόσμια οικονομική κρίση προ των πυλών
- Η αναγκαιότητα της επίταξης
- Η επίταξη είναι πράξη σύγκρουσης με το κεφάλαιο
- Η πανδημία ως ευκαιρία επιβολής ολοκληρωτικού κρατικού ελέγχου
- Η πανδημία ως ευκαιρία ενίσχυσης του κεφαλαίου
- Κράτος CDO
- Ιδιωτικοποίηση του ασφαλιστικού συστήματος
- Μόνη ελπίδα η κοινωνική-οικολογική Επανάσταση

Ο SARS-CoV-2 είναι παιδί του καπιταλισμού

Η πανδημία του Κορωνοϊού είναι η πρώτη μεγάλη κρίση στη σύγχρονη ιστορία που ανέδειξε με τον πιο ωμό τρόπο πόσο καταστροφικό, ολέθριο, δολοφονικό για τον ίδιο τον άνθρωπο είναι το οικονομικό-πολιτικό σύστημα εξουσίας και το πολιτισμικό υπόβαθρο στο οποίο στηρίζεται. Έχουμε οδηγηθεί στο χείλος της αβύσσου και δεν πρόκειται να είμαστε ασφαλείς όσα εμβόλια κι αν ανακαλυφθούν. Ζούμε την αντίστροφη μέτρηση στον πόλεμο που έχουμε εξαπολύσει εναντίον της φύσης και είναι αυτή που θα έχει τον τελευταίο λόγο. Όμως αυτή είναι που μας δείχνει πιο επιτακτικά από ποτέ την αλλαγή πορείας που πρέπει να κάνουμε.

Ευτυχώς, μέσα στον κυκεώνα της συνωμοσιολογικής έξαρσης για την προέλευση του κορωνοϊού ως "όπλου μαζικής καταστροφής που κατασκευάστηκε κατ' εντολή της κυβέρνησης της Κίνας για τον έλεγχο του πληθυσμού της" ή "των ΗΠΑ για να πολεμήσει την Κίνα" ή "του εργαστηριακού πειράματος για τον πληθυσμιακό έλεγχο που ξέφυγε από τον έλεγχο", υπήρξαν και επιστήμονες που ανέδειξαν αυτό που οι πιο ευαίσθητοι πολιτικά άνθρωποι καταλάβαιναν, χωρίς κατ' ανάγκη να έχουν την απαραίτητη πανεπιστημιακή κατάρτιση: ότι ο covid-19, όπως και όλες οι σύγχρονες πανδημίες που προηγήθηκαν, οφείλονται στις καταστροφικές επιπτώσεις που έχει για το περιβάλλον η καπιταλιστική ανάπτυξη. Όλες οι διαστάσεις που χαρακτηρίζουν το σύγχρονο καπιταλισμό, οι ανισότητες, η περιθωριοποίηση πληθυσμών, η φτώχεια, η αστικοποίηση και η δημιουργία μεγαλουπόλεων, η μόλυνση του αέρα, του νερού, του εδάφους, της διατροφικής αλυσίδας, η καταστροφή των βιοτόπων και ο αφανισμός πολλών ειδών, η καταστροφή των δασών, η μόλυνση των θαλασσών και η υπεραλίευση, οι εκπομπές μεγάλων ποσοτήτων αερίων του θερμοκηπίου και η καταστροφή του κλίματος είναι παράγοντες που ο καθένας με τον τρόπο του συμβάλλει στο να δημιουργηθούν οι κορωνοϊοί που εισβάλλουν στο ανθρώπινο σώμα.

Ο καπιταλισμός και το πολιτικό σύστημα εξουσίας που τον υποστηρίζει, έχει καταστρέψει το οικοσύστημα και κάθε είδος περιβαλλοντικής ισορροπίας. Πριν τον Covid-19 ή SARS-CoV-2, υπήρξαν άλλοι κορωνοϊοί που προκάλεσαν σοβαρές αρρώστιες, όπως ο SARS (2002) -σοβαρό αναπνευστικό σύνδρομο- ο MERS (2012) -αναπνευστικό σύνδρομο Μέσης Ανατολής- ενώ χιλιάδες στελέχη κορωνοϊού έχουν εντοπιστεί, με τους περισσότερους να είναι ακίνδυνοι για τον άνθρωπο. Όμως κοινή διαπίστωση είναι πως οι σύγχρονες πανδημίες των κορωνοϊών, όπως και του ιού Έμπολα στην Αφρική και του ιού Ζίκα, εκδηλώνονται αρχικά σε περιοχές ιδιαίτερα υποβαθμισμένες, όπου υπάρχουν μεγάλα ποσοστά φτώχειας, μεγάλη κοινωνική ανισότητα ενώ το φυσικό περιβάλλον έχει υποστεί μεγάλες καταστροφές και η υγειονομική μέριμνα απουσιάζει. Οι γιγάντιες τερατουπόλεις του πλανήτη που επεκτείνονται καταστρέφοντας το φυσικό περιβάλλον, οι αυξανόμενες κοινωνικές και ταξικές ανισότητες στις οποίες βασίζεται η αναπαραγωγή του καπιταλισμού, τα μεγάλα ποσοστά φτώχειας και περιθωριοποίησης, τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων που ζουν σαν τρωκτικά σε συνθήκες ακατάλληλες, χωρίς να έχουν ιατρο-φαρμακευτική περίθαλψη, πολλοί απ' αυτούς να μην έχουν δυνατότητα υγιεινής και καθαρού νερού, είναι οι συνθήκες όπου εκκολάπτονται και εξαπλώνονται οι κορωνοϊοί της εποχής μας.

Όσο για την προέλευσή τους έχει πλέον διαπιστωθεί από μεγάλο αριθμό επιστημόνων πως είναι δημιουργήματα του τρόπου που αλληλεπιδρούμε με το περιβάλλον. Μόνο εκτιμήσεις υπάρχουν για τον καθοριστικό ρόλο ενός είδους νυχτερίδας στην μετάδοση του SARS-CoV-2, όμως ακόμα και αν είναι τελικά, αληθής αυτή η εκτίμηση, οι καταστροφικές αλλαγές στη φύση είναι ο καθοριστικός παράγοντας για αυτή την εξέλιξη.

Το σημείο εκκίνησης της πανδημίας όπως έχει ευρέως αναγνωριστεί, είναι η πόλη Γουχάν, μια μεγαλούπολη-πρωτεύουσα της κινεζικής επαρχίας Χουμπέι. Πρόκειται για μια επαρχία που τις τελευταίες δεκαετίες έχει υποστεί θεμελιώδεις αλλαγές και έχει εξελιχθεί σε μεγάλο βιομηχανικό κέντρο. Η Γουχάν εξαπλωνόταν συνεχώς καθώς πλήθος μικροκαλλιεργητών, κατεστραμμένοι από τη βιομηχανική επέκταση, συνέρεαν στην πόλη. Η πόλη Γουχάν καθώς επεκτεινόταν με την εισροή ανθρώπων από την επαρχία, κατέλαβε και κατέστρεψε το φυσικό περιβάλλον της περιοχής, ενώ η βιομηχανική παραγωγή στη γεωργία και την κτηνοτροφία αντικατέστησε τα τοπικά μοντέλα γεωργικής και κτηνοτροφικής δραστηριότητας και οι μικρές φάρμες εξαφανίστηκαν. Η πόλη αυτή είναι ένα ακόμα καπιταλιστικό τερατούργημα με όλα τα στοιχεία της τεράστιας ανισότητας, των απαράδεκτων συνθηκών διαβίωσης και της φτώχειας ενώ παράλληλα πλήθος βιομηχανιών μολύνουν τα πάντα. Πρόκειται δηλαδή, για ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα καπιταλιστικής ανάπτυξης και "προόδου" που συνιστά "επιτυχία" της προσπάθειας του κεφαλαίου στην Κίνα να "διακριθεί" στον παγκόσμιο ανταγωνιστικό περιβάλλον και όπου πλήθος πολυεθνικών από τη "δύση" μεταναστεύουν αναζητώντας περισσότερο κέρδος μέσω της εγγυημένα υποβαθμισμένης και φθηνής εργασίας που απλόχερα προσφέρεται σε αυτή τη χώρα. Η Γουχάν δηλαδή, συγκεντρώνει όλη τη νοσηρότητα της καπιταλιστικής εξέλιξης που είναι απαραίτητη για την εκκόλαψη της πανδημίας.

Πριν την εμφάνιση του ιού SARS-CoV-2, οι κορωνοϊοί υψηλής παθογένειας παρουσιάζονταν σε ζώα που εκτρέφονταν σε κτηνοτροφικές μονάδες, όπως τα γουρούνια. Χωρίς να έχουν καταλήξει οριστικά οι επιστήμονες για την ακριβή προέλευση του SARS-CoV-2, είναι όμως σίγουρο πως μια μακρά αλυσίδα μεταλλάξεων των κορωνοϊών που πρωτοεμφανίστηκαν ταυτόχρονα με την περίοδο της νεοφιλελεύθερης επέλασης και που μεταπηδούσαν από το ένα ζωικό είδος στο άλλο, έφερε τα αποτελέσματα του τελευταίου κορωνοϊού, ο οποίος επίσης, συνεχίζει να μεταλλάσσεται. Συνεπώς η επιστήμη με πρωταγωνιστή τη βιολογία, τρέχει να προλάβει την αντιμετώπιση των νέων πανδημιών, τη στιγμή που οι κορωνοϊοί θα μεταλλάσσονται με όλο και ταχύτερους ρυθμούς. Και παράλληλα μια ακόμα "μη αντιμετωπίσιμη συνθήκη", αυτή των αναρίθμητων παραγκουπόλεων του πλανήτη, με τους ανθρώπους-ποντίκια να επιβιώνουν σε ένα περιβάλλον όπου η μόλυνση των κοπράνων βρίσκεται παντού -στο νερό, τα λαχανικά που καλλιεργούνται στα σπίτια, στα ίδια τα σπίτια, τον αέρα που αναπνέουν-, βοηθά στην εξάπλωση των μολύνσεων σε εκατομμύρια ανθρώπους στην Αφρική, την Ασία, τη Λατινική Αμερική, οι οποίοι νοσούν και πεθαίνουν χωρίς οι περισσότεροι να καταγράφονται καν στις λίστες των κρατικών συστημάτων υγείας.

Μια ακόμα σημαντική επιστημονική διαπίστωση είναι ότι το αυξανόμενο στρες των απειλούμενων με εξαφάνιση ζώων, αυτών που το περιβάλλον τους καταστρέφεται, αλλά και των ζώων που αναπαράγονται και δολοφονούνται μαζικά στις βιομηχανίες κρέατος, είναι καθοριστικός παράγοντας για την εμφάνιση των ιών. Παραδείγματα θανατηφόρων νόσων στα ζώα των μεγάλων κτηνοτροφικών μονάδων έχουμε εξάλλου από τις προηγούμενες δεκαετίες (π.χ. νόσο των "τρελών αγελάδων", γρίπη των χοίρων κλπ).

Η επόμενη κερκόπορτα που άνοιξε, σύμφωνα και με τους επιστήμονες, για την εκδήλωση μιας επόμενης πανδημίας, είναι η Βραζιλία και οι κατεστραμμένες από τις πυρκαγιές περιοχές του Αμαζονίου. Αυτή η ζούγκλα που αποτελούσε κάποτε έναν από τους τελευταίους μεγάλους πνεύμονες της γης, κήκε με τις ευλογίες του προέδρου της Βραζιλίας, Μπολσονάρο, ο οποίος βλέπει ευκαιρίες ανάπτυξης στον κατεστραμμένο Αμαζόνιο. Εκεί όπου η φύση υποβάλλεται στις μεγαλύτερες καταστροφές, εκεί κυοφορούνται οι νέοι ιοί, οι επόμενες πανδημίες.

Η πανδημία του Covid-19 είναι δημιούργημα της ανταγωνιστικής-πολεμικής σχέσης του ανθρώπου με τη φύση. Είναι αποτέλεσμα του ανθρωποκεντρικού καπιταλιστικού μοντέλου που αναπαράγεται και αποικιοποιεί όλο τον πλανήτη, που ισοπεδώνει το φυσικό περιβάλλον κυνηγώντας το κέρδος. Η βιοποικιλότητα, τα δάση, οι ζούγκλες, τα ανέγγιχτα φυσικά περιβάλλοντα είναι για τον καπιταλισμό στοιχεία οπισθοδρόμησης, αφού δεν προσφέρουν τίποτα για την κεφαλαιακή επέκταση. Μια πορεία 3,8 δις. χρόνων φυσικής εξέλιξης καταστρέφεται από τη μηδαμινή σε χρονική διάρκεια καπιταλιστική περίοδο. Η πανδημία έρχεται να μας επισημάνει το αδιέξοδο αυτής της καταστροφικής πορείας, όμως τίποτα δεν γίνεται - ακόμα- κατανοητό. Αντιθέτως, τα συστήματα εξουσίας οδηγούν όλο και πιο βαθιά στο αδιέξοδο τις κοινωνίες, επιχειρώντας να αξιοποιήσουν στο έπακρο την πανδημία για να προχωρήσουν τη συγκεντροποίηση οικονομικής και πολιτικής ισχύος τους.

Στο όνομα της αντιμετώπισης της πανδημίας και με τον υποκριτικό ρόλο των σωτήρων των ανθρώπινων ζώων, οι κυβερνήσεις επιβάλλουν αυστηρές απαγορεύσεις, σκληρά κατασταλτικά μέτρα, εντατικούς ελέγχους με πιο προηγμένα τεχνολογικά μέσα εξαναγκάζοντας με τη βία δισεκατομμύρια ανθρώπους να παραμένουν ακίνητοι και απομονωμένοι. Αρνούμενες οι κυβερνήσεις να στηρίξουν και να ενισχύσουν τα εθνικά συστήματα υγείας στο βαθμό που χρειάζεται για να παρασχεθούν οι απαραίτητες φροντίδες νοσηλείας και πρόληψης, προτιμούν τα σκληρά lockdown, τα σκληρά πρόστιμα, τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τη βία σε όποιον δεν υπακούει. Ενώ τα εθνικά συστήματα υγείας έχουν απαξιωθεί εδώ και χρόνια από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που προωθούν την εμπορευματοποίηση της υγείας και την ιδιωτικοποίησή της, την εγκατάλειψη των νοσοκομείων, την υποστελέχυσή τους, τώρα με την επέλαση της πανδημίας και ενώ χιλιάδες άνθρωποι καθημερινά πεθαίνουν, αναδεικνύεται το μέγεθος της υποκρισίας των κυβερνήσεων.

Στην Ελλάδα η κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπαθεί να κρατήσει μια εύθραυστη δημαγωγική ισορροπία ανάμεσα στο νεοφιλελεύθερο δόγμα που υπηρετεί και τις πρωτόγνωρες ανάγκες στήριξης της δημόσιας υγείας και καταλήγει στο ψέμα και την υποκρισία, να προσφέρει ψίχουλα στα δημόσια νοσοκομεία, να προχωρά σε

σκανδαλώδεις συμβάσεις με διαγνωστικά κέντρα και με ιδιωτικές κλινικές τις οποίες, υποτίθεται, επιτάσσει, να προσφέρει παχυλά ποσά στους ιδιώτες επιχειρηματίες της υγείας. Και τα δημόσια νοσοκομεία αδυνατούν να σηκώσουν το βάρος των ασθενών, ενώ οι ίδιοι οι γιατροί νοσοούν και οι μονάδες τους αποδεκατίζονται, ενώ οι ίδιοι ζητούν απεγνωσμένα προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών καθώς και το απαραίτητο υγειονομικό υλικό για να αντιμετωπίσουν τη λαίλαπα της αρρώστιας. Οι γιατροί φωνάζουν ότι τους πεθαίνουν άνθρωποι εξαιτίας της αδυναμίας τους να προσφέρουν τις κατάλληλες υπηρεσίες και η κυβέρνηση μένει παγερά αδιάφορη και αξιοποιεί τη συγκυρία της καραντίνας που επιβάλλει για να προωθήσει με πρωτοφανείς ταχύτητες αμέτρητες αλλαγές σε όλα τα επίπεδα σε μια κατεύθυνση όλο και πιο ωμού νεοφιλελευθερισμού όπου κυριαρχεί η κρατική ασφάλεια, το ξεπούλημα των πάντων στο κεφάλαιο και η όλο και μεγαλύτερη εκμετάλλευση και καταστροφή της φύσης. Οι γιατροί φωνάζουν για τα αδιέξοδά τους, για τις σακούλες σκουπιδιών που φορούν για την προστασία τους, για τους γιατρούς που μεταφέρονται από το ένα νοσοκομείο στο άλλο με το δέλεαρ του διπλού μισθού, δηλαδή, για την ανακύκλωση του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού που κυβέρνηση και ΜΜΕ βάφτισαν "εθελοντισμό". Φωνάζουν για τους αρρώστους με covid που κατακλύζουν όλους τους χώρους -και τους διαδρόμους- των νοσοκομείων, για τις ασφυκτικά γεμάτες ΜΕΘ, για το προσωπικό που δεν υπάρχει για αυτές, ακόμα και για την έλλειψη υγιεινής στα νοσοκομεία αφού δεν έχουν καν καθαρίστριες. Γκρεμίζουν τοίχους για να επεκτείνουν τους χώρους νοσηλείας, δεν κοιμούνται και δεν πληρώνονται, μολύνονται και πεθαίνουν και οι ίδιοι από τον κορωνοϊό. Φωνάζουν για τις διοικήσεις των νοσοκομείων που υποκύπτουν στις κυβερνητικές απαιτήσεις και δεν παρουσιάζουν την ωμή πραγματικότητα. Φωνάζουν για την κοροϊδία των "ευχαριστώ" και των διθυράμβων που εξαπολύουν οι υποκριτές της πολιτικής ελίτ στους γιατρούς και τους νοσηλευτές, τους "στρατιώτες της πρώτης γραμμής" στον "πόλεμο κατά του αόρατου εχθρού".

Καταγγέλλουν την κυβέρνηση ότι προχωρά σε επικερδή συμφωνία με τους επιχειρηματίες της υγείας καθώς μεταφέρει προσωπικό από τα δημόσια νοσοκομεία στα ιδιωτικά και αναζητά επικερδείς συμβάσεις μαζί τους. Καταγγέλλουν ως υποκρισία την επίταξη, ζητούν την υποχρεωτική χρήση όλων των χώρων των ιδιωτικών νοσοκομείων, να σταματήσει περαιτέρω η αποστελέχωση των ήδη αποστελεχωμένων δημόσιων νοσοκομείων καθώς μεταφέρονται γιατροί και νοσηλευτές στα ιδιωτικά. Ζητάνε απεγνωσμένα υλικό εξοπλισμό. Χαρακτηριστική η περίπτωση του Πανεπιστημιακού νοσοκομείου Λάρισας, σε μια κόκκινη από την πανδημία περιοχή, όπου το Δεκέμβριο πάνω από 100 γιατροί και νοσηλευτές είχαν νοσήσει, όπου υπάρχει έλλειμμα 240 ατόμων σε ένα νοσοκομείο υποστελεχωμένο από τις κυβερνητικές πολιτικές πριν ξεσπάσει η πανδημία. Καταγγέλλουν την άρνηση της κυβέρνησης να προσλάβει γιατρούς που έχουν ήδη υποβάλει 7.500 αιτήσεις διορισμού, τον εμπαιγμό του δήθεν "εθελοντισμού" με το δέλεαρ του διπλού μισθού. Εν τω μεταξύ η "επίταξη" των ιδιωτικών κλινικών εξελίχθηκε σε φιάσκο και οι ιδιοκτήτες τους ζητούν εκατομμύρια για αποζημίωση.

Η πανδημία και τα κυβερνητικά μέτρα δολοφονούν τους φτωχούς.

Για δυο περίπου μήνες, Νοέμβριο και Δεκέμβριο, έχαναν τη ζωή τους 100 περίπου άνθρωποι ανά ημέρα ενώ υπάρχουν και πολλοί ακόμα που πέθαιναν στα σπίτια τους χωρίς να έχουν ποτέ νοσηλευτεί και καταγραφεί ως άρρωστοι από κορωνοϊό. Αυτό δεν ήταν μόνο αποτέλεσμα της έλλειψης φαρμάκων, αλλά κυρίως αποτέλεσμα της υποβάθμισης του ΕΣΥ, γεγονός που καταγγέλλουν και οι ίδιοι οι γιατροί. Γιατί πώς να εξηγηθεί το φαινόμενο πλούσιοι ή επώνυμοι προχωρημένης ηλικίας και με κοινώς αναγνωρισμένα επικίνδυνα χαρακτηριστικά (π.χ. παχυσαρκία) ή επικείμενα νοσήματα να βγαίνουν αλώβητοι από τα νοσοκομεία και να πεθαίνουν νέοι-υγιείς πλην όμως φτωχοί άνθρωποι στα ασφυκτικά γεμάτα δημόσια νοσοκομεία και με το ελλιπές ιατρικό προσωπικό εξουθενωμένο. Πού είναι οι "θαυματοουργές" θεραπευτικές αγωγές που χορηγούνται σε διάφορους ισχυρούς-επώνυμους; Μπορεί η αρρώστια να μεταδίδεται παντού, όμως η θεραπεία είναι κυρίως ζήτημα κοινωνικής και ταξικής θέσης.

Όμως και η ίδια η πρόληψη είναι θέμα ταξικό, αφού δεν έχουν όλοι τη δυνατότητα αποτελεσματικής προφύλαξης, δεν έχουν τη δυνατότητα αγοράς προϊόντων απολύμανσης, των οποίων οι τιμές εκτοξεύονται στα ύψη από τη μαζική ζήτηση. Ο υπουργός Ανάπτυξης, Α. Γεωργιάδης, σε ερώτηση γιατί δεν επιβάλλει η κυβέρνηση ανώτατη τιμή, απάντησε ότι "οι τιμές καθορίζονται από το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης", αδιαφορώντας για όσους αδυνατούν να αγοράσουν υλικά ατομικής προστασίας. Δεν έχουν παρά μόνο λίγοι τη δυνατότητα να ζουν σε υγιεινούς χώρους και να απομονώνονται. Εκατομμύρια ζουν σε μικρά διαμερίσματα, πολλά άτομα μαζί. Δεν έχουν παρά μόνο λίγοι τη δυνατότητα να εργαστούν από τα σπίτια τους και πολλοί κατά τη διάρκεια της καραντίνας δουλεύουν σε βιομηχανίες και χώρους εργασίας όπου ούτε οι αποστάσεις μπορούν να τηρηθούν ούτε να εφαρμοστούν άλλοι τρόποι προφύλαξης. Γι' αυτό και σημειώνεται συχνά η έξαρση κρουσμάτων σε βιομηχανικές μονάδες. Δεν έχουν όλοι τη δυνατότητα μετακίνησης με αυτοκίνητα και η χρήση των αστικών μέσων μαζικής μεταφοράς είναι ένας σίγουρος τρόπος διασποράς του ιού. Τα ΜΜΜ είναι λίγα σε σχέση με τον αριθμό των ανθρώπων που τα χρησιμοποιούν και καθημερινά χιλιάδες άνθρωποι μετακινούνται αναγκαστικά ο ένας πάνω στον άλλο, με τη κυβέρνηση να αρνείται να δαπανήσει λεφτά από τα δημόσια ταμεία για την αγορά νέων λεωφορείων. Και από την άλλη η επιβολή τήρησης των αποστάσεων με την αθρόα και αντικοινωνική επιβολή υψηλών προστίμων που αδυνατούν να πληρώσουν οι περισσότεροι, μοιάζει με επικίνδυνη φαρσοκωμωδία.

Από την άλλη η πολιτική υποκρισία περισσεύει και στο ζήτημα της πληροφόρησης, αφού κυβέρνηση και ΜΜΕ επιμένουν να παρουσιάζουν ως αποτελεσματικό το κυβερνητικό έργο στο ζήτημα της πανδημίας, σε σχέση με άλλες χώρες. Ακόμα και όταν καθημερινά έχαναν τη ζωή τους στα νοσοκομεία 100 και πλέον άνθρωποι, συνέχιζαν τα αισχρά ψέματα για την "καλή θέση της χώρας". Απέκρυψαν τόσο η κυβέρνηση όσο και τα ΜΜΕ το γεγονός ότι η Ελλάδα όλο το Νοέμβριο και πάνω από το μισό Δεκέμβριο ήταν η πρώτη σε θανάτους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μπροστά από τις ΗΠΑ, την Αγγλία, την Τουρκία σε αναλογία με

τον πληθυσμό της. Αυτό αποτυπώθηκε σε έρευνα των Financial Times για το μήνα Νοέμβριο με βάση τον αριθμό των θανάτων ανά 1 εκατομμύριο πληθυσμού.

Στην ελλιπή καταγραφή των κρουσμάτων, αλλά και των νεκρών από κορωνοϊό θα πρέπει να συμπεριλάβουμε και το αλαλούμ στη μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε, αλλά και τις τρεις διαφορετικές λίστες καταγραφής. Γενικό συμπέρασμα είναι πως τόσο τα κρούσματα όσο και οι νεκροί είναι περισσότεροι από αυτούς που ανακοινώνονται. Στην ίδια έρευνα των Financial Times επιβεβαιώνεται αυτό που όλοι φοβούνταν, ότι παγκοσμίως δεν καταγράφονται όλοι οι νεκροί από κορωνοϊό, γεγονός που αποκαλύπτεται στις μεγάλες διαφορές του μέσου όρου θνητότητας σε σχέση με τις αντίστοιχες περιόδους προ της πανδημίας σε αρκετές περιοχές του κόσμου, όπως η Ρωσία, το Μεξικό, η Νότια Αφρική, η Τουρκία, το Ηνωμένο Βασίλειο ενώ δεν υπάρχει καν αυτός ο δείκτης υπολογισμού για πολλές άλλες χώρες.

Την Άνοιξη του 2020 στην Ιταλία και την Ισπανία τα νοσοκομεία βρέθηκαν σε αδιέξοδο από το μεγάλο αριθμό των νοσούντων και οι γιατροί επέβαλαν το φρικιαστικό triage, τη διαλογή ανάμεσα σε αυτούς που θα τους έβαζαν σε ΜΕΘ ή θα τους έβαζαν αναπνευστήρα και σε αυτούς που θα τους τον αφαιρούσαν, αφήνοντάς τους να πεθάνουν. Πολλοί γιατροί δεν άντεξαν, κάποιοι τρελάθηκαν. Στην ίδια θέση βρίσκεται αυτή την περίοδο η Αγγλία με τα νοσοκομεία της να έχουν καταρρεύσει από το μεγάλο αριθμό των αρρώστων. Στον αιώνα της "προόδου", της υψηλής τεχνολογίας, της εξελιγμένης ιατρικής, της ρομποτικής, εφαρμόστηκε μαζική ευθανασία σε χιλιάδες ανθρώπους. Πρόκειται για κρατική μαζική δολοφονία, αφού είναι κρατική η ευθύνη για την κατάσταση στα δημόσια νοσοκομεία. Μια μαζική δολοφονία υπέργερων και μεσήλικων, φτωχών ανθρώπων.

Η "διαλογή" υποτίθεται, γινόταν για να δοθεί στους νέους η ευκαιρία να ζήσουν. Όμως από πόσους προχωρημένης ηλικίας πλούσιους και επώνυμους από την οικονομική και πολιτική ελίτ τους αφαίρεσαν τους αναπνευστήρες τους και την πλήρη ιατρική φροντίδα για να ζήσει ένας φτωχός νέος; Από κανένα. Το triage ήταν μια ωμή εφαρμογή δολοφονικής ευγονικής με ταξικά κριτήρια. Ήταν μια μαζική ταξική δολοφονία που επιλέχθηκε αντί της ενίσχυσης των εθνικών συστημάτων υγείας και της υποχρεωτικής επίταξης των ιδιωτικών νοσοκομείων και κλινικών. Ήταν το αποκορύφωμα της σύγχρονης βαρβαρότητας. Πρόκειται για μαζικές κρατικές δολοφονίες, γιατί έχει προηγηθεί η επιλογή να μην αγγίζουν οι κυβερνήσεις τον πλούτο που κατέχουν οι λίγοι, προκειμένου να στηρίξουν όσο χρειάζεται το δημόσιο σύστημα υγείας. Οι υποδομές και τα φάρμακα θα υπήρχαν αν οι κυβερνήσεις προχωρούσαν σε επιτάξεις κάθε ιδιωτικού νοσοκομείου, φαρμακοβιομηχανιών, πλούτου απαραίτητου για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της πανδημίας. Όμως το κράτος και ο καπιταλισμός που στηρίζεται στην "ιερότητα" της ιδιοκτησίας, προτιμά το θάνατο χιλιάδων ή και εκατομμυρίων ανθρώπων από την επίταξη του ιδιωτικού πλούτου. Η μαζική δολοφονία με το triage θα έπρεπε να είχε γίνει αιτία για κοινωνική αντίδραση ενάντια στις κυβερνητικές πολιτικές, ενάντια στα κράτη. Γιατί αλλιώς, θα συνηθίσουμε στην έσχατη υποβάθμιση της ανθρώπινης ζωής, θα συνηθίσουμε στο θάνατο και αυτό είναι ένδειξη μιας κοινωνίας σε βαθιά παραίτηση, σε αποσύνθεση, σε προχωρημένη σήψη.

Στην φτωχή Αφρική δεν υπάρχουν καν στοιχεία γιατί δεν γίνονται καν τεστ. Όσοι νοσούν και πεθαίνουν από τον κορωνοϊό, δεν υπάρχουν ούτε καν ως στατιστικά

στοιχεία και νούμερα. Οι περισσότεροι θεωρούν ότι η φτωχή ήπειρος δεν έχει χτυπηθεί από την πανδημία και οι πληροφορίες που διατίθενται αφορούν μόνο την ανεπτυγμένη νότια Αφρική. Στην Αφρική του ρατσισμού, της απόλυτης φτώχειας, των μεγάλων ανισοτήτων, των ανύπαρκτων δημόσιων νοσοκομείων, της ανύπαρκτης δημόσιας ιατροφαρμακευτικής μέριμνας, ο κορωνοϊός είναι σαν να μην χτύπησε ποτέ γιατί δεν το μαθαίνει κανείς στην ανεπτυγμένη καπιταλιστική δύση.

Στις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλιστικού κόσμου, όπως η νότια Ασία και η Λατινική Αμερική, λίγες μεν φρικιαστικές δε περιγραφές έρχονται στη δημοσιότητα. Στη Βραζιλία ο ακροδεξιός πρόεδρος Μπολσονάρο ακολουθώντας αρχικά μια στάση υποβάθμισης του κινδύνου, δεν άργησε να δείξει τον ωμό ρατσισμό του όταν οι νεκροί στην χώρα του έφταναν πολλές εκατοντάδες και πρόχειρα μαζικά νεκροταφεία ανοίγονταν όπου υπήρχε κενός χώρος στις πόλεις. Σε ερώτηση που του έγινε για τη ραγδαία αύξηση των θανάτων από τον κορωνοϊό, η απάντησή του ήταν χαρακτηριστική: "Και λοιπόν;" Και ο Νέλσον Τεϊτ πριν ο Μπολσονάρο του δώσει το υπουργείο υγείας, είχε δηλώσει ωμά: "Γιατί να αγοράσετε ένα μεγάλο αριθμό αναπνευστήρων, όταν δεν θα τους χρειαστείτε μετά την κρίση;" Αυτή η δήλωση την Άνοιξη του 2020 τρομοκράτησε τη μεσαία τάξη της Βραζιλίας που κατηγόρησε την κυβέρνηση για γενοκτονία. Όμως οι κατώτερες τάξεις ήταν έτσι κι αλλιώς καταδικασμένες τόσο στη Βραζιλία όσο και παντού. Στο Περού, την Αργεντινή, το Εκουαδόρ, τη Χιλή και αλλού, στην ήπειρο όπου το 30% δεν έχει πρόσβαση στην υγεία για οικονομικούς λόγους, φάνηκε γρήγορα πόσο θανατηφόρες είναι οι ταξικές ανισότητες. Στην Χιλή εξεγέρσεις εκδηλώνονταν πριν την πανδημία με αιχμή τις ανισότητες, τη φτώχεια, το βαθιά ταξικό σύστημα εξουσίας και συνεχίστηκαν και κατά την διάρκεια της πανδημίας.

Η ίδια η πανδημία του κορωνοϊού φάνηκε από την αρχή ότι θα διευρύνει περισσότερο το χάσμα μεταξύ πλούτου και φτώχειας. Στον Ισημερινό τα γραφεία τελετών δεν έχουν τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στο τεράστιο αριθμό θανάτων και τα νεκρά ανθρώπινα σώματα των φτωχών στοιβάζονται στους δρόμους. Ο αριθμός των θανάτων υπολογίζεται ότι είναι 15 φορές μεγαλύτερος από τα επίσημα στοιχεία.

Σε όλο τον πλανήτη πάρα πολλοί άνθρωποι νοσούν και πεθαίνουν στα σπίτια τους και κανένας δεν θα μάθει ότι πέθαναν από κορωνοϊό. Τα σκληρά lockdown φέρνουν στο χείλος της λιμοκτονίας εκατομμύρια φτωχούς. Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η ανεργία, η υποβαθμισμένη ζωή, η πείνα, οι αρρώστιες, η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης ακόμα και υγιεινής, η έλλειψη καθαρού-πόσιμου νερού σε πολλές περιοχές του πλανήτη, λειτούργησαν σαν παράγοντες πολλαπλασιασμού των κρουσμάτων και εκτίναξης του αριθμού των νεκρών. Η καραντίνα σε όλες τις χώρες του πλανήτη υποχρέωνε εκατομμύρια ανθρώπους να συνωστίζονται πολλοί μαζί σε μικρά ανθυγιεινά σπίτια λίγων τετραγωνικών και να αντιμετωπίζουν παράλληλα το κίνδυνο λιμοκτονίας. Η κρατική βία που ασκείται πάνω σε όσους επιχειρούν να βγουν από τα σπίτια τους για να αναζητήσουν ένα μεροκάματο, είναι πολλές φορές υπέρμετρη: Ξυλοδαρμοί, συλλήψεις, ακόμα και πυροβολισμοί σε αφρικανικές χώρες.

Στην ανεπτυγμένη καπιταλιστική δύση οι συλλήψεις και τα υπέρογκα πρόστιμα εξοντώνουν όσους έχει ήδη γονατίσει η φτώχεια ή απειλούνται από αυτή. Η

ανεπτυγμένη καπιταλιστική Ιταλία, έζησε την άνοιξη του 2020 σοβαρές εξεγέρσεις πείνας με τις εισβολές φτωχών σε *super market* για τρόφιμα, ενώ μεγάλες διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τις δυνάμεις ασφαλείας έγιναν σε ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γαλλία, ενάντια στον κρατικό ολοκληρωτισμό.

Σε όλο τον πλανήτη επιβάλλεται μια ιδιόμορφη συνθήκη ευγονικής, με τους φτωχούς πληθυσμούς να μειώνονται χτυπημένοι από κορωνοϊό.

Η περιθωριοποίηση και ο ρατσισμός λειτουργεί ως πολλαπλασιαστής της πανδημίας λόγω των συνθηκών που δημιουργεί στους ίδιους τους ανθρώπους, αφού εκτός από την έλλειψη υγειονομικής περίθαλψης, υγιεινής, οικονομικής δυνατότητας για καλή τροφή και θέρμανση, καθοριστικό είναι το άγχος, ο φόβος της επιβίωσης, των ανισοτήτων και των διακρίσεων γεγονός που αποτυπώνεται σε αντίστοιχες έρευνες. Στη Μεγάλη Βρετανία το γραφείο εθνικών στατιστικών έδειξε πως οι μαύροι έχουν 4 φορές περισσότερες πιθανότητες να νοσήσουν από τους λευκούς ενώ στις ΗΠΑ, σύμφωνα με μελέτη πανεπιστημιακής σχολής δημόσιας υγείας, στις μαύρες κομητείες που αντιπροσωπεύουν το 22% όλων των πολιτειών, εκδηλώθηκε το 52% των κρουσμάτων κορωνοϊού και το 58% των θανάτων. Οι φτωχοί παρουσιάζουν μεγαλύτερη θνησιμότητα λόγω των κακών συνθηκών ζωής τους πριν την πανδημία που δεν συγκρίνεται με το επίπεδο διαβίωσης των πλούσιων. Έτσι, ένας φτωχός που δεν ξεπερνά τα 50 χρόνια ζωής, έχει περισσότερες πιθανότητες να νοσήσει βαριά ή να πεθάνει από covid-19 απ' ό,τι ένας πλούσιος μεγαλύτερης ηλικίας που έχει ζήσει πολύ καλό επίπεδο διαβίωσης.

Η ίδια η καραντίνα και τα lockdown επηρεάζουν δυσανάλογα τους φτωχούς και τους πλούσιους. Δεν συγκρίνεται φυσικά, το καθεστώς της καραντίνας για ένα πλούσιο ή κάποιον από τα ανώτερα μεσαία στρώματα, ο οποίος μένει σε σπίτι διακοσίων τετραγωνικών ή περισσότερο, με κήπους και πισίνες, και που μπορεί να συνεχίζει να δουλεύει (αν δουλεύει, αφού οι πλούσιοι δεν δουλεύουν) από το σπίτι του.

Τις είναι η συνθήκη της καραντίνας για τα δισεκατομμύρια των φτωχών που ζουν σε φτωχά, μικρά, συχνά ανθυγιεινά διαμερίσματα, πολλά άτομα μαζί, χωρίς αυλές, κήπους, βεράντες, σε σπίτια-καλύβια και στις παραγκουπόλεις του πλανήτη; Το στρες που δημιουργούν οι συνθήκες διαβίωσης, η ανεργία, οι ανισότητες, οι διακρίσεις πολλαπλασιάζεται με την απειλή της νόσου και τον αποκλεισμό της καραντίνας και παράλληλα πολλαπλασιάζονται αυτοί οι όροι που αυξάνουν την θνησιμότητα των φτωχών κοινωνικών στρωμάτων. Εξάλλου οι φτωχοί δεν έχουν δυνατότητες πρόσβασης σε ακριβά φάρμακα και θεραπείες για τον covid-19 (π.χ. κοκτέιλ αντισωμάτων) ούτε καν στα τεστ, ενώ τα δημόσια νοσοκομεία καρκινοβατούν σε όλο τον πλανήτη –και στον αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο– λόγω της συνεχούς μείωσης των δημόσιων δαπανών για την υγεία.

Η ερώτηση του Νέλσον Τεϊτ για τους "άχρηστους αναπνευστήρες", μπορεί να φαίνεται ακραία, όμως τελικά ανταποκρίνεται στην στρατηγική όλων των κυβερνήσεων, αφού στην εποχή μας δεν νοείται κρατική δαπάνη χωρίς αυτή να στηρίζει το κεφάλαιο και χωρίς να υπάρχει προοπτική κέρδους από αυτή. Επενδύσεις στη δημόσια υγεία που αυξάνουν τα δημόσια έξοδα, είναι κινήσεις ασυμβίβαστες με τη νεοφιλελεύθερη πολιτική. Αντίστοιχη είναι και η στάση της ελληνικής κυβέρνησης που στάθηκε ιδιαίτερα φειδωλή στις δαπάνες για τη δημόσια

υγεία ενώ αντιθέτως, χάρισε πολλά εκατομμύρια στα ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα και στις ιδιωτικές κλινικές.

Η πανδημία έχει ήδη σπρώξει στη φτώχεια περισσότερα τμήματα του πληθυσμού παγκοσμίως εξαθλιώνοντας ακόμα περισσότερο τους ήδη φτωχούς, σκοτώνει εκατομμύρια ανθρώπους και απειλεί ακόμα περισσότερους με την επιδείνωση των συνθηκών ζωής που έχει επιφέρει. Σε πολλές χώρες του πλανήτη αναμένεται εκτίναξη των ποσοστών απόλυτης φτώχειας, ενώ η ανεργία έχει ήδη αυξηθεί. Η λήξη των lockdown θα αναδείξει τη μεγάλη οικονομική κρίση που έχει εκκολάψει η πανδημία όλους αυτούς τους μήνες, τη στιγμή που η κρίση του 2008 δεν είχε καν ξεπεραστεί για πολλές χώρες του πλανήτη. Αναμένεται να αναδείξει τις άγριες συνθήκες ανισότητας και τις επιπτώσεις τους στη ζωή δισεκατομμυρίων ανθρώπων, να λειτουργήσει σαν μεγεθυντικός φακός για το χάσμα μεταξύ πλούτου-φτώχειας. Από την έναρξη της πανδημίας εκατομμύρια άνθρωποι σε κάθε χώρα υπολογίζεται ότι θα περάσουν στο καθεστώς της φτώχειας, ακόμα και της απόλυτης εξαθλίωσης. Και τα κράτη σε συνεργασία με τους υπερεθνικούς οργανισμούς κάνουν ό, τι μπορούν για να επιτείνουν την κοινωνική καταστροφή αφού μέρμνά τους είναι να βοηθήσουν το σύστημα του καπιταλισμού ώστε να βγει από τη μεγάλη ύφεση με το λιγότερο δυνατό κόστος, ρίχνοντας για ακόμα μια φορά τα βάρη της κρίσης στους κοινωνικά αδύναμους.

Νέα παγκόσμια οικονομική κρίση προ των πυλών

Με την εξάπλωση της πανδημίας ένα παγκόσμιο οικονομικό κραχ σημειώθηκε, με αντίστοιχο αυτό του 2007 στις 20 Φεβρουαρίου του 2020. Από τις 14 Απρίλη της ίδιας χρονιάς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ανακοίνωσε πως οι χώρες του G7 έχουν εισέλθει σε βαθιά ύφεση. Η ύφεση αυτή, λέει το ΔΝΤ, θα είναι πολύ χειρότερη από αυτές του 1929 και του 2008. Πριν καν ξεσπάσει η πανδημία, το ΔΝΤ ανακοίνωσε ότι η παγκόσμια οικονομία βρισκόταν σε "συγχρονισμένη επιβράδυνση", αντίστοιχη με αυτή του 2008. Η πανδημία φαίνεται πως επιδεινώνει μια ήδη επιβαρυσμένη οικονομική κατάσταση. Μεγάλες βιομηχανίες υπολειπονται, αεροπορικές εταιρείες αναστέλλουν τη λειτουργία τους, ο τουρισμός καταποντίζεται, η βιομηχανία βουλιάζει, η τιμή του πετρελαίου μειώνεται στο 1/3 από τις αρχές του χρόνου με την καθίζηση του εμπορίου και της βιομηχανικής παραγωγής. Η ανάπτυξη στην Κίνα, το "εργοστάσιο του πλανήτη", προβλέπεται μηδενική (0,1%), τη στιγμή που με την κρίση του 2008 είχε πέσει από το διψήφιο νούμερο (11-13%), στο 7%. Η παγκόσμια ανάπτυξη δεν προβλέπεται να ξεπερνά το 1,5%. Ενώ ο παγκόσμιος καπιταλισμός απαιτεί ένα ποσοστό ανάπτυξης τουλάχιστον 3% απλώς για να αναπαράγεται, η πτώση στο 1,5% σημαίνει σοβαρά προβλήματα επιβίωσης του συστήματος.

Στην ευρωζώνη προβλέπεται από τον ΟΟΣΑ (Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) ύφεση 5,9%, για τη Γερμανία 7% ενώ πολύ χειρότερη αναμένεται η κατάσταση για τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου όπου προβλέπεται ύφεση 9,1% για την Ιταλία και 8% για την Ισπανία. Στην Ελλάδα συνεχώς ανανεώνονται προς το χειρότερο οι προβλέψεις για την ύφεση που πλέον υπολογίζεται να είναι μεγαλύτερη του 10% και αυτό αφορά σε μια αισιόδοξη

πρόβλεψη. Η παγκόσμια ύφεση θα βυθίσει πολλές χώρες σε βαθιά κρίση και δύσκολα η παγκόσμια οικονομία θα βγει από αυτήν. Οι αρχικοί αυτοσχεδιασμοί των κυβερνήσεων που εναλλάσσονται ανάμεσα σε ήπια και σκληρά μέτρα κοινωνικού περιορισμού με στόχο την επιβράδυνση της οικονομικής ύφεσης μέσω της αποφυγής των σκληρών lockdown, εγκαταλείφθηκαν καθώς η πανδημία εξαπλωνόταν αφήνοντας εκατομμύρια νεκρούς πίσω της και απειλώντας ακόμα περισσότερο την παγκόσμια οικονομική λειτουργία. Τώρα βρισκόμαστε μπροστά στο "τρίτο κύμα" που εκτιμάται ως πιο θανατηφόρο από τα προηγούμενα συμπεριλαμβανομένων και των μεταλλάξεων του ιού, επιβάλλονται νέα lockdown και αναμένεται μεγαλύτερη οικονομική καταστροφή για την κοινωνική πλειοψηφία.

Τα σενάρια για γρήγορη ανάκαμψη είναι ευσεβείς πόθοι, όπως δηλώνει ο ΟΟΣΑ. Η ανεργία παγκοσμίως έχει εκτοξευτεί ενώ το δημόσιο χρέος μεγαθύνεται. Μια ακόμα δημοσιονομική κρίση θα χτυπήσει τις υπερχρεωμένες χώρες που το χρέος τους θα εκτιναχθεί με την πανδημία. Η παρακίνηση του ΟΟΣΑ για δαπάνες από τα δημόσια ταμεία προκειμένου να αντιμετωπιστεί η πανδημία και η ανεργία, απλώς θα αυξήσει το λογαριασμό που θα πρέπει να αποπληρωθεί προκειμένου να μην πληγούν οικονομικά οι ισχυροί δανειστές. Θα πρέπει όμως να συνυπολογιστεί ότι η ανεργία αυτή όχι μόνο δεν είναι περιστασιακή, όχι μόνο πολλές μικρομεσαίες επιχειρήσεις θα βάλουν λουκέτο, αλλά προβλέπεται η ανεργία να είναι διαρθρωτική αφού η πανδημία θα φέρει σημαντικές αλλαγές στην παγκόσμια οικονομία αλλάζοντας άρδην τον τρόπο παραγωγής και την εργασία.

Η πανδημία είναι καταλύτης και επιταχυντής κομβικών αλλαγών. Η ψηφιοποίηση που αναπτύσσεται ιδιαίτερα στην περίοδο των lockdown, θα καθορίσει κάθε οικονομική λειτουργία, η εργασία εξ' αποστάσεως θα μονιμοποιηθεί σε πολλούς τομείς μειώνοντας το κόστος εργασίας και τους εργαζόμενους, η αυτοματοποίηση και η ρομποτική θα κατακλύσει τη βιομηχανική παραγωγή πετώντας στη μόνιμη ανεργία μεγάλο μέρος των εργαζομένων. Υπολογίζεται από την ΕΚΤ πως η αύξηση της ρομποτικοποίησης θα φθάσει στο 75%. Το on line εμπόριο που εκτινάχθηκε κατά τη διάρκεια της καραντίνας, θα αντικαταστήσει μεγάλο μέρος των εμπορικών καταστημάτων που δεν μπορούν να ακολουθήσουν τις εξελίξεις, πολλές τέτοιες επιχειρήσεις θα κλείσουν και εργαζόμενοι θα μείνουν οριστικά άνεργοι. Όλες αυτές οι αλλαγές αλλάζουν ριζικά τις οικονομικές δραστηριότητες αλλά και το σύνολο των εργασιακών και κοινωνικών συνθηκών.

Στην Ελλάδα αναρίθμητες μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις έχουν οριστικά κατεβάσει ρολά ενώ οι δυνατότητες απορρόφησης των ανέργων της πανδημίας είναι ανύπαρκτες. Στη χώρα μας που αποτελεί μια από τις ευρωπαϊκές χώρες με τη μεγαλύτερη εισοδηματική ανισότητα, την οποία μεγέθυνε η περίοδος της κρίσης του 2010 και των "μνημονίων", αναμένεται ραγδαία αύξηση του ποσοστού της φτώχειας λόγω της πανδημίας. Από εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ που έγιναν στα μέσα Ιουνίου, περισσότεροι από τους μισούς Έλληνες βρίσκονται σε δεινή οικονομική κατάσταση, το 13% βρίσκεται ήδη κάτω από το όριο της φτώχειας, δηλαδή, στην απόλυτη εξαθλίωση. Ήδη από το καλοκαίρι του 2020, η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων είτε βρίσκονται στο όριο είτε κάτω από το όριο της φτώχειας και αυτοί που αδυνατούν να ζήσουν αξιοπρεπώς είναι δυσανάλογα περισσότεροι από αυτούς σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Πιο συγκεκριμένα μετά τη Λετονία με ποσοστό 78, 4%

των ανθρώπων που αδυνατούν να ζήσουν αξιοπρεπώς, η Ελλάδα καταγράφει το υψηλότερο ποσοστό όσων είναι φτωχοί ή οικονομικά ευάλωτοι και είναι τελευταία στην Ευρώπη ως προς τη δυνατότητα πληρωμής λογαριασμών και αποταμίευσης ενώ το 37% των νοικοκυριών αναγκάζεται να δανείζεται πριν βγει ο μήνας και 1 στα 5 νοικοκυριά καταφεύγει σε δανεισμό κάθε μήνα.

Οι κυβερνήσεις σε όλο τον κόσμο έχουν ρίξει αρκετά εκατομμύρια για να "στηρίξουν" τα αποσαθρωμένα συστήματα υγείας προκειμένου να αντιμετωπίσουν - όπως, όπως- την πανδημία, αλλά και να δώσουν ένα βοήθημα σε όσους έπληξε το lockdown. Όμως αυτά τα ποσά που αντιστοιχούν σε επιδόματα πείνας και αδυνατούν να βελτιώσουν ουσιαστικά τις συνθήκες στα δημόσια νοσοκομεία, δεν είναι φυσικά, δώρο. Προστίθεται στα χρωστούμενα των λαών, στο δημόσιο χρέος που στην Ελλάδα έχει εκτιναχθεί στα 340 δις ευρώ ή στο 208, 95% του ΑΕΠ, έναντι 331 δις ευρώ και 180, 5% το 2019, ενώ πριν την είσοδό μας στα "μνημόνια", το ποσοστό του ελληνικού χρέους ως προς το ΑΕΠ ήταν 120%. Τα τοκοχρεολύσια φέτος φτάνουν τα 5,9 δις ευρώ και μέχρι το τέλος του 2028 ο λογαριασμός θα ανέλθει στα 76, 24 δις ευρώ.

Η αναγκαιότητα της επίταξης

Η Ελλάδα πρωταγωνίστησε σε νεκρούς αναλογικά με τον πληθυσμό της κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του 2020, παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης (και των ΜΜΕ) να παρουσιάσουν ιδανική την εικόνα στη χώρα κατά την περίοδο της πανδημίας "σε σχέση με άλλες χώρες", όπως έλεγαν. Σε υπολογισμούς ανά 100.000 κατοίκους που πραγματοποίησε έρευνα των Financial Times, η Ελλάδα βρέθηκε πάνω από την Ε.Ε, τις ΗΠΑ και τη Βρετανία για το μήνα Νοέμβριο. Ήταν ο μήνας, όπου είχαμε καθημερινά πάνω από 100 νεκρούς από κορωνοϊό, με τις ΜΕΘ ασφυκτικά γεμάτες, με τα νοσοκομεία να λυγίζουν από τους νοσούντες με Covid-19 και σε ανάλογες συνθήκες οδεύουμε πάλι με το 3^ο κύμα της πανδημίας.

Ενώ από την πρώτη περίοδο της πανδημίας πολλοί γιατροί ζητούσαν την επίταξη των ιδιωτικών κλινικών και των νοσοκομείων, η κυβέρνηση της ΝΔ ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει σε επίταξη στις 22/11, αφού τα δημόσια νοσοκομεία είχαν γεμίσει ασφυκτικά από τα περιστατικά με κορωνοϊό, αφού για να καλυφθεί η νοσηλεία για Covid-19 νοσούντες, είχαν καταληφθεί όλες οι μονάδες των νοσοκομείων αναφοράς αδυνατώντας να εξυπηρετηθούν άλλα περιστατικά, αφού είχαν προχωρήσει σε γκρέμισμα τοίχων για να επεκτείνουν τους χώρους νοσηλείας και αφού γιατροί και νοσηλευτές δεν είχαν υλικά αυτοπροστασίας και βασικά είδη για τη φροντίδα των ασθενών τους. Όμως η "επίταξη" αυτή αποδείχθηκε ως μια επικερδής συμφωνία ιδιωτών με το Δημόσιο, όπως κατήγγειλαν και οι ίδιοι οι γιατροί, αφού διατάχθηκε η μεταφορά προσωπικού από τα δημόσια νοσοκομεία στον ιδιωτικό τομέα.

"Όταν έχουμε πόλεμο, επίταξη σημαίνει ότι χρησιμοποιούμε όλες τις υποδομές του ιδιωτικού τομέα και για περιστατικά διασωληνωμένα στις ΜΕΘ, αλλά και για περιστατικά κορωνοϊού", δήλωνε ο πρόεδρος της ΠΟΕΔΗΝ Μ. Γιαννάκος. Έχει καταγγελθεί επανειλημμένως η τακτική της κυβέρνησης, οι αποζημιώσεις των ιδιωτών από το κράτος -η "επίταξη", λένε οι γιατροί, "όφειλε να είναι καθολική άνευ

όρων και χρηματικών ή όποιων άλλων αποζημιώσεων"-, οι μετακινήσεις προσωπικού από τα δημόσια στα ιδιωτικά νοσοκομεία. Καταγγέλλουν την υποκρισία της κυβέρνησης που από τη μια καλεί σε εθελοντική συμμετοχή γιατρών στα νοσοκομεία και από την άλλη μετακινεί υποχρεωτικά υγειονομικούς στον ιδιωτικό τομέα.

Η "επίταξη" αποδείχθηκε τελικά φιάσκο, καθώς δεν έγινε στην ουσία πράξη και παρόλα αυτά χρωστάει το δημόσιο σε ιδιωτικές κλινικές εκατομμύρια ευρώ. Το υπουργείο υγείας χαρακτήριζε ως fake news τις καταγγελίες των γιατρών, τους οποίους παρουσίαζε ως "μειοψηφία συνδικαλιστών", δήλωνε πως "το σύστημα υγείας είναι θωρακισμένο" ενώ παράλληλα ζητούσε να πάνε γιατροί στη βόρεια Ελλάδα και πρόσφερε διπλούς μισθούς για όσους "εθελοντικά" δέχονταν την πρόταση αυτή. Και οι γιατροί αποκάλυψαν ότι ο υπουργός υγείας είχε ανακοινώσει ονόματα γιατρών που είχαν "προσφερθεί" να μετακινηθούν σε νοσοκομείο της βόρειας Ελλάδας", χωρίς οι ίδιοι να το γνωρίζουν καν (!). Τίποτα από ό, τι ζητούσαν οι γιατροί και οι νοσηλευτές δεν έγινε δεκτό από την κυβέρνηση. Ούτε προσλήψεις ούτε επίταξη ιδιωτικών κλινικών ούτε μονιμοποίηση των επικουρικών γιατρών.

Η επίταξη είναι πράξη σύγκρουσης με το κεφάλαιο

Όμως τι είναι αυτό που λειτουργεί καθοριστικά για την κυβέρνηση αυτή, αλλά και για κάθε άλλη κυβέρνηση, να αρνείται να προχωρήσει σε πραγματική επίταξη των ιδιωτικών νοσοκομείων, να αρνείται προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών, να αρνείται την ενίσχυση του ΕΣΥ;

Η επίταξη είναι πρακτική όχι μόνο ξένη αλλά εχθρική προς το σύστημα εξουσίας συνολικά. Πρόκειται για κίνηση που ιεραρχεί το δημόσιο συμφέρον της υγείας όλων των πολιτών πάνω από τα ιδιωτικά συμφέροντα και διαρρηγγώνει τους νόμους του καπιταλισμού, τους νόμους του κεφαλαίου. Ανατρέπεται, έστω και σε περιορισμένο χρόνο το δίκαιο που ορίζει το οικονομικο-πολιτικό σύστημα εξουσίας όπου η μεγάλη ιδιοκτησία και κυρίως το μεγάλο κεφάλαιο ανάγεται στην πιο ιερή αξία, από την οποία πηγάζει κάθε άλλη. Η επίταξη δεν είναι πρακτική για κυβερνήσεις εν καιρώ καπιταλισμού και δη νεοφιλελευθερισμού. Είναι πρακτική με ανατρεπτικό υπόβαθρο. Έννοείται πως η κυβέρνηση αυτή δεν θα επέλεγε να προχωρήσει σε μια πρακτική που αντιστοιχεί σε περιόδους επαναστατικές. Να πάρει χωρίς αποζημιώσεις όλες τις υποδομές, τον εξοπλισμό και το προσωπικό των ιδιωτικών νοσοκομείων και να τα θέσει στην υπηρεσία της υγείας της κοινωνικής βάσης, αφού οι πλούσιοι ούτως ή άλλως έχουν εξασφαλισμένες τις καλύτερες υπηρεσίες υγείας. Πρόκειται για την, έστω και περιστασιακή, κοινωνικοποίηση ιδιωτικής περιουσίας και καμία κυβέρνηση δεν θα προχωρούσε σε τέτοια ριζοσπαστική πρακτική. Αυτές οι πρακτικές ιστορικά εφαρμόζονται μόνο σε περιόδους κοινωνικών επαναστάσεων και φυσικά, όχι από τις λεγόμενες "επαναστατικές κυβερνήσεις", αφού κανένα κράτος ποτέ στην ιστορία δεν υπήρξε επαναστατικό. Αντιθέτως, εφαρμόστηκαν από τα πολιτικά όργανα που συγκροτούσαν με οριζόντιο και δημοκρατικό χαρακτήρα οι επαναστατημένοι λαοί από τα κάτω.

Ο τρόπος που η κυβέρνηση χειρίστηκε το ζήτημα της δημόσιας υγείας κατά την πανδημία, ανέδειξε με έναν ιδιαίτερα ωμό τρόπο πόσο ανάλγητο και

αντιανθρωπιστικό είναι το σύστημα εξουσίας, αφού προτίμησε τις εκατόμβες των νεκρών από την επιλογή να "βάλει χέρι" στον ιδιωτικό πλούτο. Επίσης, μέσω του καθολικού προτάγματος για επίταξη από τους εργαζόμενους του ΕΣΥ αναδείχθηκε πως σε μια περίοδο βαθιάς, δολοφονικής κοινωνικής κρίσης όπως αυτή, η στροφή προς επαναστατικά προτάγματα και μέσα είναι μονόδρομος για την ίδια μας την επιβίωση. Όμως η εφαρμογή τους απαιτεί την άμεση κοινωνική δράση, αφού οι κυβερνήσεις προτιμούν να θυσιάζουν τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων, παρά να δεχτούν να εφαρμόσουν μέτρα που θα τις φέρουν αντιμέτωπες με την άρχουσα οικονομικά τάξη.

Επίταξεις γίνονται μόνο από τους λαούς. Αυτό το ζήτημα θα το αντιμετωπίσουμε ξανά στο μέλλον αφού, όπως όλοι αντιλαμβάνονται, η περίοδος των γενικευμένων δολοφονικών πανδημιών μόλις άρχισε. Όμως είναι η πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία που ένας κλάδος εργαζομένων θέτει αίτημα που η εφαρμογή του παραβιάζει συνολικά το πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος με αιχμή την επίταξη και την δημόσια υγεία, που δεν αφορά συντεχνιακά αιτήματα, αλλά το σύνολο του πληθυσμού. Με δυο λόγια γιατροί και νοσηλευτές έγιναν πρωτοπορία των διεκδικήσεων σε ένα "πόλεμο" που αυτοί βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή.

Μπορεί το αίτημά τους και η φωνή τους να αποκλείστηκε από τα ΜΜΕ, μπορεί να συκοφαντήθηκαν ως μειοψηφία και ότι διαδίδουν ψέματα. Όμως το μήνυμά τους οφείλουμε να το υποστηρίξουμε όλοι και να συνειδητοποιήσουμε την αξία του σε όλες τις διαστάσεις της ζωής μας, ιδίως έτσι όπως αυτή θα διαμορφώνεται μέσα στη νέα περίοδο των πανδημιών. Γιατί το αίτημα της επίταξης του μεγάλου πλούτου που μόλις τέθηκε για πρώτη φορά με τέτοια ένταση, θα επανέλθει ως αναγκαιότητα και μοναδική διέξοδος από όλες αυτές τις συνθήκες κοινωνικής, οικονομικής λειτουργίας και ζωής που ευθύνονται για την δημιουργία δολοφονικών πανδημιών. Θα επανέλθει ως μόνη διέξοδος για την θεραπεία της ανθρωπότητας, για την επιβίωσή της.

Όμως καμία κυβέρνηση δεν θα βάλει την ανθρώπινη ζωή πάνω από την εύρυθμη λειτουργία του κεφαλαίου και την "ιερότητα" του πλούτου. Γιατί καπιταλισμός και ανθρωπισμός είναι έννοιες εχθρικές και ασυμβίβαστες.

Στο ίδιο αμοραλιστικό πλαίσιο κινούνται φυσικά, και οι φαρμακοβιομηχανίες, οι οποίες έχουν δει την αξία των μετοχών τους να εκτοξεύεται "στο διάστημα" μόλις ανακοίνωσαν ότι είναι έτοιμα προς χρήση τα εμβόλια ενώ παίζουν άγρια κερδοσκοπικά και επικίνδυνα εκβιαστικά παιχνίδια με τις παραδόσεις των εμβολίων για τα οποία έχουν προπληρώσει οι κυβερνήσεις. Οι εμβολιασμοί πληθυσμών μετατίθενται συνεχώς για ένα μη προσδιορισμένο διάστημα και εννοείται, πως αρνούνται να παραδώσουν τις πατέντες στις κυβερνήσεις, όπως τους ζητά η Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι ένα ακόμα πολύ καλό μάθημα για όλους. Ο "αγώνας δρόμου" για την ανακάλυψη των εμβολίων δεν εκκινείται από ανθρωπιστικά κίνητρα, αλλά από το κυνήγι του κέρδους, από την αγωνία τους να αντλήσουν τις μέγιστες δυνατές υπεραξίες μέσω της εκμετάλλευσης της αρρώστιας, της απελπισίας, του θανάτου. Οι εκβιασμοί με τις δόσεις των εμβολίων και τις πατέντες τους είναι μια - θα έπρεπε αναμενόμενη- συνέχιση της ίδιας αμοραλιστικής τακτικής να θυσιάζουν εκατομμύρια ζωές για την ικανοποίηση της απληστίας τους.

Η πανδημία ως ευκαιρία επιβολής ολοκληρωτικού κρατικού ελέγχου

Ενώ οι επιστήμονες καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα ότι η καταστροφική αλληλεπίδραση ανθρώπου-φύσης είναι η αιτία δημιουργίας των δολοφονικών ιών, γεγονός που απαιτεί το ριζικό επαναπροσδιορισμό του παραγωγικού-καταναλωτικού-εμπορικού μοντέλου, δηλαδή του συνολικού οικονομικο-πολιτικού συστήματος οργάνωσης, όλες οι πολιτικές ελίτ όχι απλώς επιμένουν στις ίδιες κατευθύνσεις καπιταλιστικής επέκτασης και πολιτικού συγκεντρωτισμού, αλλά σπρώχνουν όλο και πιο βίαια τις κοινωνίες προς αυτές τις κατευθύνσεις, με τον κίνδυνο αφανισμού των ανθρώπων και του φυσικού πλούτου του πλανήτη να γίνεται όλο και μεγαλύτερος. Μέριμνά τους είναι να διασφαλίσουν με την αξιοποίηση των lockdown και της πανδημίας περισσότερο κοινωνικό έλεγχο, εξαφάνιση των όποιων δικαιωμάτων έχουν μείνει όρθια, συντριβή των εστιών αντίστασης, δικτατορικού τύπου πολιτική διακυβέρνηση. Τελικά οι καραντίνες γίνονται ευκαιρίες προώθησης και εφαρμογής ολοκληρωτικών μορφών κοινωνικού και πολιτικού ελέγχου και καταστολής.

Συστήματα πανοπτικού ελέγχου για την παρακολούθηση και καταγραφή των πολιτών δημιουργήθηκαν στην περίοδο της κοινωνικής καραντίνας, ποινικά συστήματα αυστηροποιήθηκαν και "εμπλουτίστηκαν" με νέες κατηγορίες αδικημάτων για τις διώξεις όσων δεν συμμορφώνονται, αστυνομικές εισβολές σε σπίτια και συλλήψεις, απαγορεύσεις πολιτικών-κοινωνικών αντιστάσεων και διαμαρτυριών και μια πρωτοφανής καθολική καταγραφή δραστηριοτήτων και επαφών των ανθρώπων για έλεγχο των μετακινήσεων είναι στοιχεία μιας πρωτόγνωρης κρατικής δραστηριότητας που θα αφήσει σημαντική παρακαταθήκη στην ενίσχυση του κρατικού ολοκληρωτισμού. Παράλληλα και καθώς η καθολικοποίηση των ελέγχων, των περιορισμών και των άγριων κατασταλτικών μεθόδων επιβάλλεται στο όνομα της προστασίας της υγείας του κοινωνικού συνόλου, χτυπιούνται οι αντιστάσεις και ποινικοποιούνται πρακτικές αγώνα, με την πανδημία να γίνεται ευκαιρία στα χέρια των κυβερνήσεων -συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής- να κλείσει τις διόδους εκδήλωσης μιας συσσωρευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας και οργής που δημιούργησε το ίδιο το πολιτικό-οικονομικό σύστημα εξουσίας πριν και κυρίως κατά τη διάρκεια της πανδημίας και οι πολιτικές που εφαρμόστηκαν για την αντιμετώπισή της. Πολιτικές που, όπως έχει γίνει ευρέως αντιληπτό, ενισχύουν τους ταξικούς και κοινωνικούς διαχωρισμούς, διευρύνουν το χάσμα των ανισοτήτων, συνεχίζουν να σκοτώνουν τη φύση. Δηλαδή, ακολουθούν αυτή ακριβώς την πορεία που μας οδήγησε στην δολοφονική πανδημία.

Στις κοινωνίες η πανδημία λειτούργησε ως καταλύτης ανάδυσης των πιο αντιδραστικών αντιλήψεων. Πολλοί πίστεψαν τις θεωρίες συνωμοσίας για την πανδημία, αρνήθηκαν την ύπαρξή της πιστεύοντας πως είναι ένα κατασκευάσμα ισχυρών κέντρων εξουσίας. Δεν είναι λίγοι οι αναλυτές που φοβήθηκαν και φοβούνται κοινωνικές εκρήξεις, εξεγέρσεις ακόμα και επαναστάσεις. Πολλές από αυτές τις εξεγέρσεις εκδηλώνονται σε κάποιες ευρωπαϊκές πόλεις όχι από αντικαπιταλιστικά-αντικρατικά κινήματα, αλλά από ακροδεξιά ρεύματα "αντιπαγκοσμιοποίησης" και εθνικισμού που βλέπουν στην πανδημία έναν κεντρικό πλανητικό σχέδιο ελέγχου και "ομοιογενοποίησης". Η πανδημία ως μια "επίθεση του άλλου" -στην προκειμένη περίπτωση των Κινέζων- πυροδοτεί το φόβο για ό, τι

διαφορετικό, πυροδοτεί ρατσισμό και μισαλλοδοξία, εθνική και εθνοτική περιχαράκωση. Η προσέγγιση της πανδημίας ως σχέδιο κεντρικού πλανητικού ελέγχου από πανίσχυρους πολιτικούς και οικονομικούς παράγοντες, "κουμπώνει" με την ακροδεξιά θέση για τα δεινά της παγκοσμιοποίησης (την εθνική, την πολιτισμική, την θρησκευτική ισοπέδωση και αλλοτρίωση) στα πλαίσια της οποίας η πανδημία είναι όπλο εθνικής υποδούλωσης και αφανισμού. Δηλαδή, η πανδημία προσεγγίζεται ως όπλο εθνικού και φυλετικού πολέμου. Η πανδημία γίνεται θρυαλλίδα για τον κοινωνικό εκφασισμό που τρεφόταν από τον ίδιο τον καπιταλισμό και τους διαχωρισμούς που προωθεί. Με κορυφαία στιγμή την εισβολή οπαδών του Τραμπ στο Καπιτώλιο στις ΗΠΑ ύστερα από μια μακρά περίοδο όπου τόσο η πανδημία όσο και η κυβερνητική-κρατική πολιτική έτρεφε τη ρατσιστική βία, βλέπουμε τις "δυτικές" κοινωνίες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού να βυθίζονται σε κοινωνική κρίση και βαθιά πόλωση που μπορεί να γίνει εμφυλιοπολεμική. Προς αυτή την κατεύθυνση όπως και προς την κατεύθυνση δημιουργίας νέων πανδημιών κατατείνουν όλες οι κυβερνητικές πολιτικές. Γιατί οι πανδημίες, τα μέτρα που θα λαμβάνονται και οι πολιτικές που θα εφαρμόζονται θα βαθαίνουν την κοινωνική κρίση αφού προάγουν την αποσάθρωση των κοινωνικών σχέσεων κι υποδαυλίζουν το φόβο, το ρατσισμό, τη βία ενάντια σε κάθε διαφορετικό και σε κάθε αδύναμο.

Στον αντίποδα των κινητοποιήσεων με ακροδεξιό υπόβαθρο το ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνουν οι πολιτικές διαχείρισης της πανδημίας από τις κυβερνήσεις και ο αυταρχισμός που επιβάλλουν, δημιουργούν εκρηκτικές συνθήκες και υποδαυλίζουν κοινωνικές εντάσεις και εξεγέρσεις με ταξικό πρόσημο. Τα υγιή ανακλαστικά των κοινωνιών εκδηλώνονται σε πολλές χώρες με αγώνες ενάντια στα κυβερνητικά μέτρα, την αστυνομοκρατία, τον κρατικό ολοκληρωτισμό, την διάλυση των εθνικών συστημάτων υγείας και των νεκρών που αυτή η διάλυση συνεπάγεται, την ανεργία, τη λιτότητα, την πείνα.

Ένα υγιές επαναστατικό πρόταγμα είναι αναγκαίο για να διασφαλιστεί ότι οι αντικοινωνικές, ρατσιστικές τάσεις που υποδαυλίζουν με ιδιαίτερη ένταση το κράτος και ο καπιταλισμός στις συνθήκες πανδημίας, δεν θα κυριαρχεί στο κοινωνικό πεδίο. Ένα υγιές επαναστατικό πρόταγμα είναι αναγκαίο για να δώσει σε αυτούς τους αγώνες την προοπτική για μια ουσιαστική κοινωνική αλλαγή, για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας, για το θρίαμβο τη κοινωνικής αλληλεγγύης

Η πανδημία ως ευκαιρία ενίσχυσης του κεφαλαίου

Η ελληνική κυβέρνηση -όπως και όλες οι κυβερνήσεις, εξάλλου -αξιοποιεί στο έπακρο την πανδημία και προωθεί με fast track διαδικασίες αναρίθμητα νομοσχέδια εκμεταλλεζόμενη τους περιορισμούς της καραντίνας και την απουσία κοινωνικών αντιδράσεων σε πλήθος ζητημάτων: εκπαιδευτικά, υγεία, περιβαλλοντικά, εργασιακά, ιδιωτικό χρέος. Όλες οι εσπευσμένες αλλαγές κατατείνουν στην ίδια κατεύθυνση ενίσχυσης του κεφαλαίου εις βάρος των κοινωνικά αδύναμων. Οι μαθητές και οι φοιτητές επιχείρησαν να αντισταθούν στις εκπαιδευτικές αλλαγές που πριμοδοτούν την ιδιωτικοποίηση της παιδείας και την εισαγωγή μόνιμης αστυνομικής δύναμης στα πανεπιστήμια και βρήκαν μπροστά τους την κρατική βία. Οι γιατροί και νοσηλευτές

που διεκδικούν ισχυρό σύστημα δημόσιας υγείας, λοιδορούνται και ενίοτε αντιμετωπίζουν και αυτοί την αστυνομική βία.

Το περιβάλλον που η καταστροφή του γέννησε τις σύγχρονες πανδημίες, θα υποστεί νέες μεγαλύτερες καταστροφές στο όνομα της ανάπτυξης. Το νομοσχέδιο για τον "εκσυγχρονισμό" της περιβαλλοντικής νομοθεσίας που ψηφίστηκε από τη βουλή, είναι ένα περιβαλλοντικό έγκλημα τεραστίων διαστάσεων που φέρνει την αθρόα καταστροφή της φύσης από μεγάλες εταιρείες. Η κατάργηση της προστασίας των περιοχών Natura 2000 ανοίγει το δρόμο για τις χωρίς φραγμούς επενδύσεις του μεγάλου κεφαλαίου σε φυσικές περιοχές που μέχρι τώρα απαγορεύονταν. Μεταλλευτικές δραστηριότητες, εξορύξεις υδρογονανθράκων, τουριστικές επιχειρήσεις, επενδύσεις "ανανεώσιμων πηγών ενέργειας" θα μπορούν να υλοποιούνται παντού χωρίς περιορισμούς αφού εκτός από την κατάργηση της προστασίας των περιοχών Natura, η κυβέρνηση εκχωρεί τον έλεγχο των όποιων μελετών σε ιδιώτες, μετατρέπει την διαδικασία αδειοδότησης σε αδιαφανή προς όφελος των επενδυτών, καταργεί την άδεια για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από ΑΠΕ και εκχωρεί πλήθος άλλων διευκολύνσεων υπέρ αυτών των βιομηχανιών, νομιμοποιεί αυθαίρετα εντός δασών, υγροτόπων και ρεμάτων, απλοποιεί τη διαχείριση στερεών αποβλήτων και αφήνει ελεύθερη την ανεξέλεγκτη ρίψη αστικών και βιομηχανικών λυμάτων σε ρέματα. Μια σειρά από ευρωπαϊκές οδηγίες και διεθνείς συμβάσεις για την προστασία του περιβάλλοντος ακυρώνονται με ένα μόνο νομοσχέδιο της κυβέρνησης της ΝΔ.

Μετά από αυτό το νόμο-τερατούργημα, ψηφίζεται βιαστικά μέσα στην χειμερινή καραντίνα το εθνικό σχέδιο διαχείρισης αποβλήτων που προωθεί την καύση των σκουπιδιών ως βασική μέθοδο διαχείρισης των απορριμμάτων. Ένα υπέρογκο ποσό κονδυλίων ύψους 1 έως 1,3 δις ευρώ προβλέπεται να επενδυθεί στην κατασκευή μονάδων καύσης απορριμμάτων, πρακτική που δηλητηριάζει την ατμόσφαιρα και τα χερσαία εδάφη. Πλήθος από επιδημιολογικές μελέτες σε όλο τον κόσμο έχουν δείξει πόσο καταστροφική είναι αυτή η πρακτική. Δηλητήρια όπως οι διοξίνες, το κάδμιο, ο υδράργυρος θα επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο την υγεία όλων μας προκαλώντας καρκίνους, νεοπλασμάτα, εξασθένιση του ανοσοποιητικού συστήματος, βλάβες του αναπτυσσόμενου νευρικού συστήματος, των αναπαραγωγικών λειτουργιών, βλάβες στους πνεύμονες κλπ. Με δυο λόγια η κυβέρνηση προωθεί νόμους που υπόσχονται ακόμα μεγαλύτερη νοσηρότητα του πληθυσμού τη στιγμή που οι πανδημίες απειλούν την υγεία όλων.

Τη στιγμή που είναι ζήτημα επιβίωσης όλων μας μια ριζοσπαστική οικολογία με την προστασία του περιβάλλοντος και την συρρίκνωση των καταστροφικών για τη φύση δραστηριοτήτων, τη στιγμή που απαιτείται η εγκατάλειψη αυτού του μοντέλου οικονομικής λειτουργίας που αναπαράγεται μολύνοντας, αρρωσταίνοντας κάθε ζωντανό οργανισμό, η κυβέρνηση -αυτή και κάθε άλλη- επεκτείνουν ακόμα περισσότερο τις ελευθερίες κίνησης του κεφαλαίου ανοίγοντας νέες οδούς για τις επόμενες απειλές αφανισμού μας και μάλιστα, με fast track διαδικασίες. Η προσοχή της πολιτικής ελίτ εστιάζεται στη διασφάλιση όρων που θα βοηθήσουν το κεφάλαιο να εξέλθει το συντομότερο δυνατό από την ύφεση, η οποία προκλήθηκε από την πανδημία και την υποχρέωση των κυβερνήσεων να επιβάλλουν απαγορεύσεις και περιορισμούς στις οικονομικές και επιχειρηματικές δραστηριότητες. Έχοντας αυτό

ως ύψιστο στόχο, θυσιάζεται το περιβάλλον αλλά και μεγαλώνει το χάσμα πλούτου-φτώχειας. Δηλαδή, η πολιτική εξουσία κάνει ό, τι χρειάζεται για να ενισχύσει αυτούς ακριβώς τους παράγοντες που γέννησαν την πανδημία: Φτώχεια, ανισότητα, αλόγιστη συγκεντρωτική παραγωγή, υποβάθμιση της παραγόμενης τροφής, μόλυνση του περιβάλλοντος, καταστροφή της φύσης. Με το υπάρχον σύστημα πολιτικοκοινωνικής εξουσίας έχουμε εγκλωβιστεί σε ένα φαύλο κύκλο αυτοκαταστροφής.

Σε ανάλογη κατεύθυνση κινείται και το "νέο πτωχευτικό δίκαιο" που ωθεί χιλιάδες ανθρώπους στη φτώχεια. Εισάγει το θεσμό της πτώχευσης για όλους όσοι δεν μπορούν να ξοφλήσουν τις οφειλές τους και σκοπός είναι οι πιστωτές να πάρουν άμεσα και με κάθε κόστος για τον οφειλέτη τις οφειλές μέσω του πλειστηριασμού της κινητής και ακίνητης περιουσίας και (για πρώτη φορά) μέσω της κατάσχεσης μισθών και συντάξεων. Η κατάσχεση του εισοδήματος θα γίνεται με βάση απόφαση του εισηγητή της πτώχευσης και θα κατάσχεται το μέρος αυτό που θα ορίζεται ως υπέρβαση του ορίου για τις "εύλογες δαπάνες διαβίωσης", οι οποίες στην εποχή μας προσδιορίζονται λίγο πιο πάνω από το βασικό μισθό. Δηλαδή, οι πλούσιοι πιστωτές των φτωχών -οι τραπεζίτες- αξιολογούν το "επιτρεπτό" όριο διαβίωσης στους μισθούς πείνας και όποιος λαμβάνει μερικά ευρώ περισσότερα, θα κατάσχονται μαζί με την κατοικία του, την οποία θα πρέπει να εγκαταλείψει εντός 6 μηνών.

Με το νέο νόμο ανοίγει ο δρόμος για τη δια βίου ή τουλάχιστον, μακροχρόνια δέσμευση εισοδήματος. Πρόκειται για μια θεμελιώδη αλλαγή που επαναφέρει το θεσμό της φεουδαρχίας με εκσυγχρονισμένους όρους: Οι τράπεζες γίνονται ο νέος φεουδάρχης που κρατά τις αποδοχές των φτωχών για λογαριασμό του, υφαρπάζει την κατοικία τους, τους πετά στον δρόμο, ορίζει τους όρους διαβίωσής τους και συνεπώς καταργεί κάθε προσωπική ελευθερία τους, τους ρίχνει στην απόλυτη ένδεια και την εξαθλίωση. Το φέουδο αυτή τη φορά δεν είναι μια έκταση γης με τους ανθρώπους που ζουν και εργάζονται σε αυτή, αλλά τα πάντα: Σπίτια, άνθρωποι, μισθοί, συντάξεις. Καμία επιλογή δεν έχει πλέον ο φτωχός, αν δεν την εγκρίνει η τράπεζα-φεουδάρχης.

Η ρητορική που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για τη "δυνατότητα των υπερχρεωμένων νοικοκυριών να κάνουν μια επανεκκίνηση της ζωής τους", είναι μια αποτυχημένη προσπάθεια εξωραϊσμού της δομικής αλλαγής στην κοινωνία και τις κοινωνικές σχέσεις που προωθεί το "νέο πτωχευτικό δίκαιο". Σε αυτή την κυβερνητική προπαγάνδα συμπεριλαμβάνεται και η "ευκαιρία που δίνεται στους πτωχεύσαντες να μην αφήσουν τα σπίτια τους", μέσω της δυνατότητας ενοικίασης του σπιτιού που αγόρασαν (!). Αυτή η "ευκαιρία" προβλέπεται να παρέχεται από το "προνοιακό κράτος" για τους ευάλωτους οφειλέτες. Η ρύθμιση αυτή προβλέπει ότι ο φτωχός ιδιοκτήτης του σπιτιού το οποίο θα κινδυνεύει να χάσει, θα μπορεί να υποβάλει -υπό προϋποθέσεις- αίτηση σε μια επιχείρηση διαχείρισης ακινήτων, τον "φορέα Απόκτησης και Επαναμίσθωσης", ζητώντας του να αγοράσει αυτός το σπίτι του και να του επιτρέψει να μείνει ως ενοικιαστής. Ο πτωχευμένος θα μπορεί να καταβάλει ενοίκια σε τιμές της αγοράς για 12 έτη και ύστερα θα του παρέχεται το δικαίωμα να αγοράσει ξανά το σπίτι. Στη νέα αγορά δεν συνυπολογίζονται ούτε τα ενοίκια που έδωσε ούτε τα ποσά που είχε καταβάλει αρχικά για την αγορά του. Ο φορέας αυτός μπορεί να είναι δημόσιος ή ιδιωτικός. Όμως και στις δυο περιπτώσεις τελικός κερδισμένος θα είναι η τράπεζα. Στην περίπτωση που είναι δημόσιος

φορέας, οι αγορές που θα γίνονται από το κράτος θα είναι αυτών των ακινήτων που δεν θα έχουν ιδιαίτερη εμπορική αξία για τις τράπεζες και ο φορέας αυτός θα λειτουργεί ως μηχανισμός που θα απαλλάσσει τις τράπεζες -με το αζημίωτο- από αναρίθμητα ζημιογόνα για τις ίδιες ακίνητα, τα οποία δεν θα αποφέρουν επιθυμητό κέρδος. Και αυτό θα γίνεται εις βάρος των δημόσιων ταμείων αυξάνοντας περισσότερο το δημόσιο χρέος. Πρόκειται για μια ακόμα μέθοδο ανακύκλωσης του χρέους, με χαμένους πρώτα τους φτωχούς και το δημόσιο ταμείο.

Και ενώ το κράτος προβλέπεται να γίνει παράγοντας εξυγίανσης των τραπεζών των οποίων τα κεφάλαια αυξάνονται από την σκανδαλώδη μη καταβολή φόρων τα τελευταία χρόνια, τη στιγμή που η αφαίμαξη των φτωχών εντείνεται μέσω της ανελέητης φορολογίας, ο προϋπολογισμός για το 2021 καταγράφει μείωση των δημόσιων δαπανών κατά 2, 15 δις ευρώ. Οι δαπάνες για την υγεία περικόπτονται περαιτέρω κατά 500 εκ. ευρώ τη στιγμή που τα νοσοκομεία βρίσκονται σε ασφυξία λόγω της πανδημίας και χρειάζονται απεγνωσμένα ενίσχυση για να σταθούν όρθια. Η μείωση των δαπανών του κράτους σε κοινωνικές παροχές γίνεται σε περίοδο που εκατομμύρια άνθρωποι στη χώρα απειλούνται από τη φτώχεια, πολλοί από αυτούς χωρίς προοπτική να εργαστούν στο επόμενο διάστημα, αφού η πανδημία έβαλε οριστικό λουκέτο σε πολλές επιχειρήσεις.

Την ίδια στιγμή το κράτος προσφέρει ενισχύσεις 120 εκατομμυρίων για τη στήριξη της αεροπορικής εταιρείας Aegean, στηρίζει τις τράπεζες και προβλέπει στον προϋπολογισμό αύξηση των δαπανών για εξοπλιστικά σε ποσά που θα φθάσουν τα 5, 44 δις ευρώ -επίπεδα υψηλότερα από αυτά προ της κρίσης του 2010- και αυξάνει τις φορολογικές εισφορές και τον ΦΠΑ στοχεύοντας αύξηση των φορολογικών εσόδων κατά 3, 6 δις (έκθεση Πισσαρίδη). Σχετικά με τις επικρίσεις που δέχτηκε η κυβέρνηση για τη νεοφιλελεύθερη έκθεση Πισσαρίδη, στην οποία ξεδιπλώνεται η κυβερνητική οικονομική στρατηγική για την οριστική ιδιωτικοποίηση του ασφαλιστικού συστήματος, μείωση του κόστους εργασίας, τελικής αποσάθρωσης των εργασιακών σχέσεων και ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, ο Κυρ. Μητσοτάκης δήλωσε: "Η έκθεση θέτει ως κυρίαρχο στόχο την αύξηση των εισοδημάτων. Όμως, όχι με τον παραδοσιακό τρόπο που μας οδήγησε παραλίγο στην πτώχευση, δηλαδή με παροχές και αυξήσεις μισθών κατά κανόνα με δανεικά, αλλά μέσα από τη βελτίωση της παραγωγικότητας των εργαζομένων και των επιχειρήσεων".

Αύξηση της παραγωγικότητας των επιχειρήσεων σημαίνει μείωση κόστους παραγωγής μέσω μείωσης των εργαζομένων και των αποδοχών τους που μεταφράζεται σε "βελτίωση της παραγωγικότητας των εργαζομένων". Δηλώνει όχι στις παροχές για την ενίσχυση των εισοδημάτων που "παραλίγο να μας οδηγήσουν στην πτώχευση", αλλά ναι στις παροχές για το τραπεζικό κεφάλαιο και τις μεγάλες επιχειρήσεις με φοροαπαλλαγές και με παροχή πλήθους διευκολύνσεων με επιχορηγήσεις που αυξάνουν το δημόσιο χρέος.

Κράτος CDO

Η Ευρωπαϊκή Ένωση από την άλλη, σε συνεργασία με την ΕΚΤ, τον SSM και τον Ενιαίο Φορέα Εκκαθάρισης (SRB) ετοιμάζει νέους μηχανισμούς για τη σωτηρία του χρεοκοπημένου τραπεζικού συστήματος με τις "πλάτες" των κρατών και την

τελική μεταβίβαση του κόστους στις "πλάτες" των λαών. Κομισιόν και ΔΝΤ προτείνουν τη δημιουργία κακής τράπεζας -παράλληλα με το νέο πτωχευτικό δίκαιο- για τη βελτίωση της ποιότητας των τραπεζικών κεφαλαίων που έχει επιδεινωθεί λόγω της υψηλής συμμετοχής απαιτήσεων από αναβαλλόμενη φορολογία, η οποία αγγίζει τα 62 δις και που αντιστοιχεί σχεδόν στο 60% των συνολικών χρεών προς την εφορία (106, 2 δις ευρώ συνολικά) και λόγω των μη εξυπηρετούμενων δανείων. Το ζήτημα των δανείων έχει "επιλυθεί" με την προσφιλή στις αγορές μέθοδο της τιτλοποίησης, αυτής που οδήγησε στην κρίση του 2007-08.

Ενώ πλησιάζει η έναρξη ενός νέου κύκλου οικονομικής κρίσης, το ελληνικό κράτος που οικονομικά ανέκαμψε στιγμιαία αυξάνοντας τα αποθεματικά του μέσω μιας εξαντλητικής φορολογικής αφαίμαξης και μείωσης των δημοσίων κοινωνικών δαπανών, βρίσκεται μπροστά σε νέους κινδύνους υπερχρέωσης και μια νέα απειλή οικονομικής κατάρρευσης. Όμως προτεραιότητα έχει πάντα η στήριξη του μεγάλου κεφαλαίου και, κυρίως του τραπεζικού συστήματος, για την επιβίωση του οποίου το ελληνικό κράτος γίνεται για μια ακόμα φορά ο εγγυητής, βασιζόμενο φυσικά, στην περεταίρω οικονομική αφαίμαξη των μεσαίων και χαμηλών τάξεων. Αυτή τη φορά όμως υπάρχει μια καινοτομία: Το ελληνικό κράτος γίνεται CDO.

Δεκατρία χρόνια πριν στις ΗΠΑ, μια αγορά CDO (δομημένα ομόλογα ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων) κατέρρευσε συμπαρασύροντας τράπεζες και οικονομίες σε πολλές γωνιές του πλανήτη, δίνοντας το "σήμα" για τη μεγάλη οικονομική κρίση. Έκτοτε πρακτικές όπως τα CDO έχουν στηλιτευτεί, έχουν διασυρθεί, έχουν διαπομπευθεί ως τα πλέον τοξικά "επενδυτικά προϊόντα". Αυτά τα "πακέτα" χιλιάδων δανείων με διαβαθμίσεις, που περιείχαν στην ουσία, όλα τα "σκατένια" (όπως οι ίδιοι οι χρηματιστές στη Wall Street έλεγαν, τότε) ενυπόθηκα στεγαστικά των ΗΠΑ, κατασκευάζονταν από "εταιρείες ειδικού σκοπού" που στην ουσία ήταν τμήματα των ίδιων των τραπεζών, αξιολογούνταν ως πακέτα υψηλής διαβάθμισης (AAA) από τους "μιλημένους" οίκους πιστοληπτικής αξιολόγησης (Moody's, Fitch, Standard & Poor's) και τα πουλούσαν σε "ηλίθιους επενδυτές". Μέχρι που μια μικρή άνοδος των επιτοκίων το 2006 στα στεγαστικά έδωσε το πράσινο φως για το μαζικό ξεπούλημά τους και την τελική κατάρρευση αυτού που στην Wall Street μέχρι τότε υποστήριζαν ως τη "βαριά βιομηχανία" άντλησης κέρδους των μεγάλων επενδυτικών τραπεζών. Όσοι ξύπνιοι είχαν δει εγκαίρως τη σαπίλα των CDO με τα στεγαστικά και είχαν το χρήμα να αγοράσουν μαζικά τα ασφάλιστρα κινδύνου (CDS) έναντι των CDO, κέρδισαν εκατομμύρια επενδύοντας στην κατάρρευση αυτής της αγοράς.

Η πρακτική αυτή των CDO όχι μόνο δεν εγκαταλείφθηκε, αλλά επεκτάθηκε. Στην Ε.Ε όλες οι μεγάλες τράπεζες αμέσως μετά την κρίση του 2008 προχώρησαν σε μαζικές τιτλοποιήσεις των χρεών τους και καθώς δεν υπήρχε ούτως ή άλλως αγοραστής, τα κράτησαν στα συρτάρια τους. Στην Ελλάδα, το κράτος που αρνείται να παραβεί τις νεοφιλελεύθερες αρχές, οι οποίες του απαγορεύουν να παίζει ρόλο επιχειρηματία, δηλαδή, να μην εμπλέκεται σε καμία επιχείρηση και να ξεπουλάει όποια μέχρι πρότινος ήταν δημόσια, γίνεται επιχειρηματίας υψηλού ρίσκου μπαίνοντας εγγυητής σε ομόλογα CDO, δομημένα από όλα τα κόκκινα δάνεια της Ελλάδας που φθάνουν μέχρι στιγμής το 35% των ιδιωτικών δανείων, έναντι 2,7% στην Ευρώπη.

Λένε πως το ελληνικό δημόσιο εγγυάται τιτλοποιημένα δάνεια υψηλής διαβάθμισης. Όμως, πρώτον, ποια είναι αυτά; Και αν ήταν υψηλής διαβάθμισης, δηλαδή εξυπηρετούμενα, γιατί να τα πακετάρουν οι τράπεζες και να τα πουλάνε; Και ποιος ξεχνάει πως ένα CDO μπορεί να περιέχει μερικές εκατοντάδες δανείων που δεν είναι κόκκινα, αλλά όμως η δομή ενός CDO είναι ακριβώς τέτοια που η κατάρρευση ενός τμήματος αυτού (δηλαδή, της βάσης του ομολόγου με τα δάνεια-σκουπίδια), προκαλεί την κατάρρευση ολόκληρου του ομολόγου; Και πώς να προσπεράσει κανείς το γεγονός ότι το ελληνικό δημόσιο, δηλαδή όλοι εμείς, μπαίνουμε εγγυητές μιας αγοράς CDO με τα απόβλητα των τραπεζών; Και μάλιστα ενώ το ελληνικό χρέος είναι 208,9% του ΑΕΠ και αναμένεται να εκτιναχθεί με την οικονομική κρίση που θα ξεσπάσει όταν αποκαλυφθεί το πλήρες μέγεθος της ύφεσης που έφερε η πανδημία;

Η κυβέρνηση ανακοίνωσε πως έχει εξασφαλίσει μια ισχυρή δικλίδα ασφαλείας για την εγγύηση του ελληνικού Δημοσίου για δάνεια "υψηλής διαβάθμισης" ύψους 12 δις ευρώ και αναμένει έσοδα ύψους 1, 5 δις. από τις προμήθειες της εγγύησης σε... βάθος 10ετίας (!). Η εγγύηση του δημοσίου για τους τίτλους υψηλής διαβάθμισης ενεργοποιείται όταν θα έχει πωληθεί το 50%+1 των ομολόγων χαμηλής διαβάθμισης. Αυτό θεωρείται ως η δικλίδα ασφαλείας του δημοσίου. Όμως κανένας δεν μιλά για το ενιαίο ομόλογο CDO όπου συνυπάρχουν "κόκκινα", "πορτοκαλί" και "πράσινα" δάνεια -πολλά δάνεια παραμένουν "πράσινα" μόνο προσωρινά λόγω του προγράμματος "γέφυρα" που πρόκειται να σταματήσει.

Έτσι το κράτος εφαρμόζει στο ακέραιο τις αρχές του ακραίου νεοφιλελευθερισμού και ξεπουλάει στους πλούσιους -ντόπιους και ξένους- κατόχους του κεφαλαίου όλη τη δημόσια περιουσία, όχι γιατί δεν νοείται σήμερα να είναι το κράτος-επιχειρηματίας, αλλά γιατί δεν νοείται να παίζει αυτό το ρόλο προς όφελος του κοινωνικού συνόλου κατέχοντας επιχειρήσεις υπό τον έλεγχό του και μέσω αυτού του ρόλου να ελέγχει τις τιμές. Όμως επιβάλλεται να γίνεται επιχειρηματίας και μάλιστα, να γίνεται κερδοσκοπός χειρίστου είδους για να στηρίζει το μεγάλο κεφάλαιο.

Το ελληνικό τραπεζικό σύστημα εξακολουθεί να είναι υπό κατάρρευση και δεν επιβιώνει χωρίς τα κρατικά δεκανίκια. Το 60% των κοινών κεφαλαίων των τραπεζών αντιπροσωπεύει απαιτήσεις από αναβαλλόμενη φορολογία, από φόρους που οι τραπεζίτες δεν καταβάλλουν, τη στιγμή που το κράτος απομυζά μέσω μιας ανελέητης φορολόγησης τα χαμηλά εισοδήματα και κάνει τους φτωχούς να στενάζουν, καθώς είναι υποχρεωμένοι να καταβάλουν τους ισχνούς μισθούς και τις συντάξεις-πεινας για να πληρώνουν με συνέπεια τα χρέη τους στην εφορία. Τη στιγμή που κατάσχονται μισθοί και συντάξεις για χρέη στο δημόσιο, οι τραπεζίτες όχι μόνο δεν καταβάλλουν φόρους, αλλά έχουν και την κρατική εγγύηση για την επένδυση των σκουπιδιών τους. Ενώ οι τράπεζες κατάσχουν μισθούς και συντάξεις, ενώ αφήνουν άστεγους χιλιάδες ανθρώπους, την ίδια στιγμή απολαμβάνουν φοροαπαλλαγές, μεταβιβάζουν τα χρέη τους στο δημόσιο, κερδοσκοπούν με την πλάτη του κράτους. Και για την αποτελεσματικότερη στήριξή τους, το κράτος μετατρέπεται σε "κακή τράπεζα".

Το ΔΝΤ, η Κομισιόν και η ΕΚΤ βλέπουν σοβαρό πρόβλημα στην ποιότητα κεφαλαίων των ελληνικών τραπεζών λόγω των κόκκινων δανείων, της

αναβαλλόμενης φορολογίας αλλά και το "κάψιμο" κεφαλαίων από την πώληση τιτλοποιημένων δανείων σε τιμές χαμηλότερες από τη λογιστική τους τιμή, με την είσπραξη εσόδων να προβλέπεται στο μακρινό μέλλον. Έτσι προτείνουν τη σύσταση κακής τράπεζας (Bad Bank) που είτε θα είναι πανευρωπαϊκή -είτε το επικρατέστερο- ένα δίκτυο εθνικών "κακών τραπεζών". Και αυτό για να υπάρχει ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο απορρόφησης όλων των τραπεζικών σκουπιδιών, απορρόφησης δηλαδή, από το κράτος κάθε είδους μη αποδοτικών, κερδοφόρων τραπεζικών επενδυτικών προϊόντων. Η πρόταση για δημιουργία "κακής τράπεζας", με βάση σχέδιο από την Τράπεζα της Ελλάδας προβλέπει ότι αυτή θα δημιουργηθεί ουσιαστικά από το δημόσιο με την έκδοση ομολόγων και τιτλοποιήσεις αυτών, από τις οποίες θα λαμβάνει προμήθεια και μέσω αυτής της διαδικασίας τιτλοποίησης των τραπεζικών χρεών, θα διαγραφεί το αναβαλλόμενο χρέος των τραπεζών στην εφορία. Το ίδιο το κράτος δηλαδή, μετατρέπεται σε μηχανισμό CDO όχι μόνο για να εγγυηθεί τα τιτλοποιημένα ομόλογα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια των τραπεζών, αλλά και για να εμπορευθεί και να εγγυηθεί τα χρέη των τραπεζών συνολικά, με ρευστότητα που αντλεί από ένα πτωχευμένο λαό μετά από μια μακρά περίοδο "μνημονίων", περικοπών, ανεργίας, φτωχοποίησης και συνεχούς, ανελέητης νεοφιλελεύθερης επίθεσης.

Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία που κράτος γίνεται μηχανισμός παραγωγής CDO δείχνοντας πως η τρελή χρηματοοικονομική κερδοσκοπία με τα επικίνδυνα προϊόντα που παράγει όχι μόνο δεν συρρικνώνεται μετά το πάθημα του 2007, αλλά επεκτείνεται και στη δημόσια σφαίρα και τα κράτη γίνονται επιχειρηματίες υψηλού ρίσκου. Ένα χρεοκοπημένο εδώ και χρόνια κράτος, όπως το ελληνικό καθώς μετατρέπεται το ίδιο σε CDO, υπόσχεται νέες χρεοκοπίες όχι για να αντλήσει χρήμα για το ίδιο και τις δαπάνες του, αλλά για να πληρώσει τα ρίσκα των χρεοκοπημένων ελληνικών τραπεζών. Η κερδοσκοπία με τα σπίτια των φτωχών που θα πεταχτούν στο περιθώριο, θα μείνουν άστεγοι, θα ζήσουν στην εξαθλίωση, και μάλιστα, με εγγυητές τις ίδιες τις τάξεις που θα πληγούν περισσότερο από τη νεοφιλελεύθερη κυβερνητική επίθεση και την κρίση της πανδημίας, είναι από τις πιο ωμές επιθέσεις στην καπιταλιστική ιστορία. Αυτές οι κομβικής σημασίας και πρωτόγνωρες ιστορικά μεταβολές φέρνουν το κράτος να ταυτίζεται πλέον με την τραπεζική κερδοσκοπία, να γίνεται το ίδιο κερδοσκοπική επιχείρηση με προδιαγεγραμμένο όμως τον ρόλο του χαμένου, αφού σκοπός του ιστορικού αυτού μετασχηματισμού είναι η απορρόφηση των ζημιών του χρεοκοπημένου τραπεζικού συστήματος, η δια παντός νομιμοποίηση της φοροαποφυγής τους, η δια βίου δέσμευση ότι το κράτος θα πληρώνει τις ζημιές τους και το χρέος τους.

Αυτή η ιστορική μεταστροφή της κρατικής λειτουργίας για χάρη των τραπεζών έρχεται σε μια περίοδο που αναμένεται μια νέα παγκόσμια κρίση του συστήματος, καθώς η ύφεση είναι ήδη πραγματικότητα σε όλες τις χώρες του καπιταλιστικού κέντρου, αλλά και σε πολλές της περιφέρειας. Γίνεται σε μια περίοδο που το ελληνικό κράτος είναι ήδη σε σιωπηλή πτώχευση που όμως αποκαλύπτει η άλλη πρωτόγνωρη πρακτική να καλύπτει πληρωμές με κουπόνια αντί για ευρώ, δείχνοντας σε πόσο δεινή οικονομική θέση βρίσκεται. Έντρομοι πλήθος αναλυτές μιλούν για μια κρίση μεγαλύτερη από αυτή του 2008. Δεν προσπαθούν να κρύψουν τον κίνδυνο χρηματιστηριακών καταρρεύσεων, ότι η ελληνική χρηματιστηριακή αγορά θυμίζει

φούσκα του '99, ότι απαρτίζεται από μετοχές "ζόμπι" και ότι πρόκειται για μια αγορά με "σαπάκια" όπου καταφεύγουν οι επενδυτές για την τελευταία άντληση υπεραξιών πριν το τελικό κραχ.

Δείχνει το αδιέξοδο ενός συστήματος που αναπνέει με το κυνήγι των υπεραξιών, τις οποίες όμως εξακολουθεί να τις αναζητά μέσω της δημιουργίας καταστροφικών πυραμίδων χρέους που τη δεδομένη κατάρρευσή τους θα πληρώσουν τα πλειοψηφικά χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Αποκαλύπτει πως μπροστά στη νέα μεγάλη κρίση οι υπερεθνικοί οργανισμοί απορρόφησης των ζημιών των μεγάλων τραπεζών και επιχειρήσεων και οι κεντρικές τράπεζες έχουν ήδη εξαντλήσει τις αντοχές τους, αναδεικνύει πως η πολιτική ανακύκλωσης του χρέους και η δημιουργία πυραμίδων κερδοσκοπίας φτάνει στο τέλος της. Μια επόμενη κατάρρευση κρατών και τραπεζών είναι κοντά.

Ιδιωτικοποίηση του ασφαλιστικού συστήματος

Σε αυτή την κατάρρευση θα παρασυρθούν άμεσα όλοι οι ασφαλισμένοι αφού μέσα στην περίοδο της καραντίνας η κυβέρνηση προχώρησε στη μεγάλη τομή στο ασφαλιστικό σύστημα ερήμην αντιδράσεων, τομή που καμία κυβέρνηση στο παρελθόν δεν τολμούσε ούτε καν να εισάγει ως αντικείμενο συζήτησης: Την δομική αλλαγή του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης από αναδιανεμητικό σε κεφαλαιοποιητικό. Η αλλαγή αυτή σήμανε τον οριστικό ενταφιασμό του κοινωνικού και αλληλέγγυου χαρακτήρα που είχε ως τώρα η κοινωνική ασφάλιση. Τώρα και τα ασφαλιστικά ταμεία -αφού συγκεντροποιήθηκαν όλα τα αποθεματικά τους σε ένα μεγάλο ταμείο- "οδεύουν" προς την επενδυτική πρακτική υψηλού ρίσκου. Κάθε ασφαλισμένος θα "επιλέγει" ανάμεσα σε "τρία επενδυτικά πακέτα" όπου θα "τοποθετεί" τις εισφορές του. Λες και θα έχει γνώση από αμοιβαία κεφάλαια, τιτλοποιημένα ομόλογα ή άλλα "εξωτικά" χρηματιστικά προϊόντα. Και προφανώς, θα αναζητά χρηματιστηριακές εταιρείες ως συμβούλους για να βρει την πιο "επικερδή" τοποθέτηση. Με δεδομένο όμως ότι θα είναι ο χαμένος.

Η μετατροπή του συστήματος ασφάλισης σε κεφαλαιοποιητικό, σημαίνει την πλήρη ιδιωτικοποίησή της και τη χρήση των κεφαλαίων των ταμείων στην κερδοσκοπική επενδυτική. Τα δισεκατομμύρια των ταμείων θα εξαφανιστούν για να αγοραστούν τιτλοποιημένα ομόλογα (CDO), να βάλουν πλάτη στο υπό κατάρρευση χρηματοπιστωτικό σύστημα. Με δυο λόγια το κράτος μετατρέπει και τα ασφαλιστικά ταμεία σε CDO.

Ας αναλογιστούν όλοι τι πρόκειται να συμβεί. Ένα ιστορικό παράδειγμα το έχουμε πάλι από τις ΗΠΑ: Με την κατάρρευση της αγοράς ενυπόθηκων στεγαστικών, εκατομμύρια άνθρωποι δεν είχαν δυνατότητα να πάνε σε νοσοκομεία. Μαζί με την ανεργία, τις εξώσεις, την περιθωριοποίηση, ήρθε και η εξαύλωση των ασφαλιστικών εισφορών τους.

Μέχρι τώρα τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων γίνονταν εργαλείο κερδοσκοπίας και μεγάλο μέρος αυτών ληστεύτηκαν από τις συμμορίες διεθνών χρηματοπιστωτικών και επενδυτικών ομίλων (π.χ. J. P. Morgan) ή από τα αρπακτικά των ελληνικών χρηματιστηριακών εταιρειών (π.χ. Ακρόπολις) και των μεγάλων χρηματοπιστωτικών ομίλων (Alpha, EFG Eurobank, Εθνική, Πειραιώς) και των

χρηματοστηριακών θυγατρικών τους. Η μετατροπή του συστήματος ασφάλισης είχε κατ' ουσία γίνει κεφαλαιοποιητικό, με ευθύνη του κράτους που κάποτε κάλυπτε τις συντάξεις αυξάνοντας το δημόσιο έλλειμμα αφού εκατομμύρια ευρώ χάνονταν στις δαιδαλώδεις διαδρομές του χρηματοστηριακού τζόγου και σε επενδύσεις πάσης φύσεως κερδοσκοπικά αμοιβαία κεφάλαια μέσω των οποίων ληστεύονταν συστηματικά τα ασφαλιστικά ταμεία.

Πριν 11,5 χρόνια το Σεπτέμβριο του 2009 ως Επαναστατικός Αγώνας στην προκήρυξη με την οποία είχαμε αναλάβει την ευθύνη για την τοποθέτηση παγιδευμένου με εκρηκτικά βαν στο χρηματιστήριο Αθηνών, μιλούσαμε για τις αλλαγές στο ασφαλιστικό που γίνονται σήμερα και τι σημαίνουν για τους ασφαλισμένους. Αξίζει να υπενθυμίσουμε τι ακριβώς γράφαμε τότε για αυτό που συμβαίνει σήμερα, για αυτό που θα συμβεί αύριο:

"Με τις εισφορές των ασφαλισμένων συγκεντρώνονται τεράστια ποσά που κατευθύνονται στη χρηματοστηριακή σφαίρα για «επενδύσεις». Με αυτό τον τρόπο το κεφάλαιο καταφέρνει μια ακόμα ωμή λεηλασία εις βάρος των εργαζομένων. Στον χρηματοστηριακό τζόγο τ' αποθεματικά των ταμείων χρησιμεύουν και ως «ανάχωμα» στα όλο και πιο μεγάλα επενδυτικά ρίσκα που παίρνουν οι μεγαλοεπενδυτές. Τα συνταξιοδοτικά ταμεία ήταν ένας βασικός αγοραστής των τιτλοποιημένων χρεών από τις τράπεζες που άνοιξαν την αγορά των στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ. Και δεν είναι φυσικά η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Είναι συνήθης πρακτική όπως πολύ καλά γνωρίζουμε και από το ελληνικό παράδειγμα των δομημένων ομολόγων.

Κατά έναν ανάλογο τρόπο τα ασφαλιστικά ταμεία στην Ελλάδα και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης, γίνονται το ανάχωμα στην κρίση που βρίσκεται σε εξέλιξη προστατεύοντας τα ελληνικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Η χωρίς πραγματικούς περιορισμούς αρπαγή των αποθεματικών των ταμείων από το μεγάλο κεφάλαιο γίνεται εδώ και χρόνια με τις ευλογίες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, των κομμάτων και των ΜΜΕ, γεμίζοντας τις τσέπες των μεγαλοεπενδυτών, που είτε άμεσα είτε έμμεσα συνδέονται με τα αρπακτικά των τραπεζών οι οποίες διαχειρίζονται τα χρήματα των ασφαλισμένων.

Πρόκειται για το ενδιάμεσο στάδιο πριν την ολοκληρωτική ιδιωτικοποίηση, για την οποία προϋπόθεση είναι η πλήρης απαξίωση των ταμείων και η κατάρρευση του υπάρχοντος ασφαλιστικού συστήματος. Η απαξίωση αυτή ήδη έχει συντελεστεί και αυτό αποδεικνύεται από το ότι η κυβέρνηση μόλις πρόσφατα προχώρησε σε έκδοση ομολόγων ύψους 4,6 δισ. ευρώ για να καλύψει τις τεράστιες χρηματοδοτικές ανάγκες του ΙΚΑ, γεγονός που επιβεβαιώνει την κατάρρευση των δημόσιων οικονομικών και δικαιολογεί την εσπευσμένη προσφυγή στις κάλπες στις 4 Οκτώβρη. Αν η πορεία αυτή δεν ανατραπεί από μια μεγάλη κοινωνική επανάσταση, στο άμεσο μέλλον οι οικονομικοί δείκτες των επιχειρήσεων, η ανταγωνιστικότητα τους, η θέση τους στην αγορά, θα καθορίζουν το ύψος των συντάξεων και τις παροχές στην υγεία.

Η μοίρα των κεφαλαιοκρατών θα γίνει δική μας μοίρα. Θα βλέπουμε στον πλουτισμό τους τη δυνατότητα να έχουμε μια αξιοπρεπή σύνταξη, θα βλέπουμε στις οικονομικές τους δυσκολίες τα δικά μας εμπόδια στην υγεία και την απειλή να βρεθούμε στο κοινωνικό περιθώριο καθώς γερνάμε. Θα βλέπουμε στους τριγμούς της ελεύθερης αγοράς την απειλή για εμάς τους ίδιους. Και όταν η εταιρεία

καταρρεύσει (όπως έγινε με την Επρη στις ΗΠΑ και με τις δεκάδες εταιρείες που καταρρέουν σήμερα λόγω της κρίσης) οι εισφορές μας, ή ό,τι μένει από αυτές, θα βρίσκονται στις βαλίτσες των διευθυντικών στελεχών που θα εγκαταλείπουν το πλοίο καθώς βυθίζεται, και το δικαίωμα στην ασφάλιση θα πνίγεται στα ναυάγια των εταιρικών συμφερόντων.".....

Εντεκάμισι χρόνια μετά τη δημοσιοποίησή αυτής της προκήρυξης και ενώ βρισκόμαστε στη δίνη μιας δολοφονικής πανδημίας, η μετατροπή των ασφαλιστικών ταμείων όπως και του κράτους συνολικά σε CDO, σημαίνει κίνδυνο γενικευμένης ολικής πτώχευσης, κίνδυνο που θα συμβάλει στην έξαρση των πανδημιών και στη πλήρη αδυναμία εξασφάλισης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, κίνδυνο για τους ασφαλισμένους να πεταχτούν στο κοινωνικό περιθώριο. Σημαίνει κίνδυνο θανάτου για εκατομμύρια οικονομικά αδύναμους ανθρώπους.

Μόνη ελπίδα η κοινωνική-οικολογική Επανάσταση

Η πανδημία έδειξε με τον πιο ωμό τρόπο πόσο καταστροφικό για τον πλανήτη, τη φύση, τον άνθρωπο είναι το σύστημα του καπιταλισμού, των αγορών και το συγκεντρωτικό πολιτικό σύστημα της αντιπροσώπευσης. Κάθε οικονομική κρίση, όσο δεν γίνεται εφιαλτήριο επαναστατικών αγώνων για την ανατροπή του θανατηφόρου κυρίαρχου οικονομικοπολιτικού μοντέλου, μας ωθεί όλο και πιο βαθιά στον ολοκληρωτισμό και τις θανάσιμες απειλές που φέρνει η ανηλεής φυσική εκμετάλλευση. Η πανδημία του κορωνοϊού SARS COV-2 είναι μια μεγάλη απειλή για την ανθρωπότητα και νέες πανδημίες θα ξεσπάσουν όσο συνεχίζουμε την ίδια πορεία. Αν συνεχιστεί το κυνήγι του κέρδους και του πλούτου, το ανθρωποκεντρικό πολιτισμικό και παραγωγικό μοντέλο που διαπερνά κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας, το κυνήγι της εξουσίας πάνω στη φύση, της εξουσίας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ο εγωκεντρισμός και η εξατομίκευση που αναπαράγει και ενισχύει το σύστημα εξουσίας, ο ανταγωνισμός και το κυνήγι του κέρδους που ανάγεται σε υγιή ανθρώπινη συμπεριφορά και σε προϋπόθεση για την οικονομική ευημερία όλων, αν συνεχίσουμε να δολοφονούμε την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων, την αλληλεγγύη ανθρώπου-φύσης, εγγυόμαστε το θάνατο της ίδιας της κοινωνίας, της ίδιας της ανθρωπότητας.

Μπορεί άραγε να συνεχίσουμε να ζούμε με το ίδιο οικονομικοπολιτικό μοντέλο ερχόμενοι συνεχώς αντιμέτωποι με πανδημίες, όπως αυτή που τώρα βιώνουμε; Ίσως, αν αποδεχτούμε ότι το σύστημα εξουσίας θα επιβιώνει με την επιβολή μιας νέου, ταξικού τύπου ευγονικής, την αποδοχή ενός μόνιμου triage, μιας διαδικασίας διαλογής της ανθρωπότητας όπου ένα τμήμα της, το πιο φτωχό, αυτό που θα είναι πιο ευάλωτο στις πανδημίες, θα καταδικάζεται σε εξαφάνιση, και που το σύστημα θα αρνείται να βοηθήσει. Ίσως, αν αποδεχτούμε τη θυσία μερικών δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Αν αποδεχτούμε πως θα απολέσουμε για πάντα τη κοινωνικότητά μας, πως θα απολέσουμε δηλαδή, ό,τι μας κάνει ανθρώπους. Αν αποδεχτούμε πως θα αρκεστούμε στο να επιβιώνουμε σε ένα καταστραμμένο περιβάλλον που θα γεννά τη μια πανδημία μετά την άλλη και όσοι προνομιούχοι άνθρωποι επιβιώσουν, θα

προσομοιάζουν στην ουσία με πιο πρωτόγονες υπάρξεις τύπου "αμοιβάδων" χωρίς ανθρώπινα ή όποια άλλα ανεπτυγμένα ζωικά κοινωνικά ένστικτα.

Η μόνη μας σωτηρία δεν βρίσκεται στα μικροβιολογικά εργαστήρια, παρά μόνο ίσως για μια προσωρινή, ολίγων μηνών, παράταση ζωής. Η επιβίωση του ανθρώπινου είδους εξαρτάται από το πόσο βαθιές αλλαγές θα αποδεχτούμε να πραγματοποιήσουμε στον τρόπο ζωής μας. Και πρώτα απ' όλα αν αποδεχτούμε ότι τίποτα από το υπάρχον οικονομικοπολιτικό σύστημα εξουσίας και οργάνωσης των κοινωνιών όχι μόνο δεν μπορεί να μας βοηθήσει, αλλά θα μας βυθίζει όλο και πιο βαθιά στην άβυσσο. Οφείλουμε να δεχτούμε πως είναι αδύνατο να συνεχίσουμε την ίδια πορεία με την ψευδαίσθηση ότι μπορούμε να επιβιώσουμε ως "παντοδύναμο και κυρίαρχο είδος" στον πλανήτη δρώντας ενάντια στη φύση.

Το σύστημα του καπιταλισμού αναπτύχθηκε στη βάση του ανταγωνισμού με τη φύση και με τους ανθρώπους. Η έννοια της "προόδου" ταυτίστηκε με την βιομηχανική ανάπτυξη και την τεχνολογική εξέλιξη και είναι αυτή η "πρόοδος" που μας έφερε στο χείλος του αφανισμού. Ο καπιταλισμός είναι το σύστημα της ανισότητας, των διαχωρισμών, που αναπαράγεται με την αδικία, την εκμετάλλευση ανθρώπων και φύσης. Καπιταλισμός και "πρόοδος" δεν έχουν ηθική, είναι αμοραλιστικά κατασκευάσματα που αποδομούν, διαλύουν, καταστρέφουν τις βασικές ανθρώπινες τάσεις για αλληλεγγύη και κοινωνικότητα.

Το κράτος είναι μηχανισμός εξουσίας και αναπαραγωγής των διαχωρισμών, των ανισοτήτων. Είναι μηχανισμός διασφάλισης της εξουσίας και των προνομίων των πλουσίων, διαχωρισμού των λαών, συγκρούσεων και πολέμων. Το οικονομικοπολιτικό σύστημα εξουσίας είναι μια πολεμική, καταστροφική μηχανή και έχουμε χρέος να το ανατρέψουμε, αν θέλουμε να επιβιώσουμε εμείς και ο πλανήτης. Η κυρίαρχη ιδεολογία για τον άνθρωπο και την εξέλιξή του τον θέτει στο κέντρο του σύμπαντος, ως το ισχυρότερο, ως το πιο "εκλεκτό" ζωικό είδος. Ο ανταγωνισμός των ειδών, η επιβίωση του πιο ισχυρού, ο θάνατος και η εξαφάνιση του αδύνατου έχει κυριαρχήσει ως η ουσία της εξέλιξης των ειδών και του ανθρώπου. Η θεωρία αυτή, σύγχρονη της γέννησης του καπιταλισμού και δομημένη από τους επιγόνους του Δαρβίνου οι οποίοι αλλοίωσαν σε μεγάλο βαθμό τη θεωρία του "δασκάλου" τους "νομιμοποιεί" στις συνειδήσεις την ισχύ, όσο άδικη κι αν είναι πάνω σε ανθρώπους και φύση, "νομιμοποιεί" τον εξαναγκασμό, τους διαχωρισμούς, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη βία του ισχυρού πάνω στον αδύναμο, τους πολέμους. "Νομιμοποιεί" την ύπαρξη των κρατών και του καπιταλισμού.

Μέχρι πρότινος η ιατρική παρομοίαζε το ανθρώπινο σώμα ως ένα "φρούριο", μια "πολεμική μηχανή" που εξοντώνει ό, τι ξένο εισβάλλει μέσα του και η έκβαση αυτής της μάχης είναι που κρίνει κάθε φορά αν και πόσο θα νοσήσουμε, αν ζήσουμε ή αν πεθάνουμε. Όμως, μια σύγχρονη οπτική για τον ανθρώπινο οργανισμό και το ανοσιακό μας σύστημα θέτει τον οργανισμό μας σε αλληλεξάρτηση με το περιβάλλον, ως οικολογική μονάδα, με το ανοσιακό μας σύστημα να έχει διαμορφωθεί μέσα από τη μακροχρόνια συμβίωσή του με τους μικροοργανισμούς. Η δραματική μείωση της βιοποικιλότητας -λένε οι ειδικοί- έχει φέρει συρρίκνωση και του ανθρώπινου μικροβιώματος και την αύξηση της ανθρώπινης νοσηρότητας. Η καταστροφή της φύσης έχει συνεπώς καταστρέψει και την φυσική "κοινότητα" ανθρώπου-μικροβίων,

όπου η ισορροπία δημιουργείται μέσω ανταγωνιστικών, αλλά και συνεργατικών αλληλεπιδράσεων. Η συνεργατικότητα έρχεται να εισχωρήσει και στην σύγχρονη ιατρική ως παράγοντας ισορροπίας στο ανθρώπινο σώμα αλλά και ως παράγοντας που καθόρισε την εξέλιξη του ανοσιακού μας συστήματος.

Η συνεργατικότητα ήταν βασική αρχή για όλη την ανθρώπινη αλλά και φυσική εξέλιξη. Σε αντίθεση με την κυρίαρχη οπτική όπου ο ανταγωνισμός των ειδών είναι η μοναδική ουσία στη φυσική εξέλιξη, μια άλλη προσέγγιση θέτει τη συνεργατικότητα, την αλληλοβοήθεια, την αλληλεγγύη ως βασικότερους παράγοντες της ανθρώπινης και κάθε ζωικής εξέλιξης. Η αλληλεγγύη είναι τελικά σημαντικός παράγοντας της ίδιας της επιβιώσής μας όπως υπήρξε σημαντικός παράγοντας οργάνωσης των ανθρώπινων κοινωνιών. Η οπτική που θέλει τον οργανισμό μας ως οικολογική μονάδα, ως αδιάσπαστο μέρος του φυσικού περιβάλλοντος είναι συγγενική με αυτή που θέλει τις ανθρώπινες κοινωνίες ως τμήματα που δομούνται και αναπαράγονται με κυρίαρχη τη σχέση της αλληλεγγύης μεταξύ των μελών τους και με τη φύση.

Ο άνθρωπος και οι κοινωνίες του ή θα είναι η εγγύηση της φυσικής ισορροπίας και βιοποικιλότητας, ή θα αφανιστούν. Αυτό μας διδάσκει η πανδημία, αυτό μας διδάσκει η ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών που χάνεται στο βάθος των αιώνων.

Κάποτε οι άνθρωποι συμβίωναν, συνυπήρχαν ως ίσοι σε ελεύθερες κοινότητες όπου δεν υπήρχε ανταγωνισμός μεταξύ τους, όπου δεν υπήρχε κυριαρχία και βιασμός της φύσης, όπου δεν ήταν καν ανεκτή η παρουσία φτωχών στις κοινωνίες τους, όπου δεν υπήρχε ιδιοκτησία, και όλα τα κατείχαν συλλογικά, όπου το δίκαιό τους είχε ως πυρήνα την ειρηνική κοινωνική συνύπαρξη, την αλληλεγγύη, την ισότητα, την ελευθερία. Οι ελεύθερες κοινότητες και πόλεις, πριν ακόμα από την εμφάνιση του κράτους επιβίωναν για χιλιάδες χρόνια, πολέμησαν ενάντια στους δούκες, βασιλείς, επισκόπους, ενάντια σε κοσμική και εκκλησιαστική εξουσία για να διατηρήσουν τις ελευθερίες τους και οι ήττες τους σημάδεψαν την αρχή της παρακμής τους και την κατίσχυση του σύγχρονου ιστορικού φαινομένου του έθνους-κράτους.

Αμέτρητες επαναστάσεις που έλαβαν χώρα στην ευρωπαϊκή ήπειρο από τον ύστερο μεσαίωνα έως αυτές του 19^ο αιώνα και την Παρισινή Κομμούνα του 1871, τη Ρώσικη επανάσταση πριν την πνίξει το κράτος των Μπολσεβίκων και την Ισπανική Επανάσταση έως την επανάσταση στη Ροζάβα - Β. Συρία, είχαν και έχουν στον πυρήνα τους τη διεκδίκηση του δικαιώματος των κοινωνιών στην αυτονομία, τον αυτοκαθορισμό, την ελευθερία, την ισότητα, την υιοθέτηση του φυσικού δικαίου έναντι του κρατικού. Η κατεύθυνση που παντού είχαν οι επαναστάσεις, ήταν η αποκέντρωση της εξουσίας, η κατάργηση της αδικίας που φέρνει ο πλούτος και η φτώχεια. Οι επαναστάσεις κατέτειναν στην οργάνωση των δήμων και των κοινοτήτων στη βάση της συνομοσπονδίας και μία νίκη τους θα είχε αλλάξει το ρου της ευρωπαϊκής ιστορίας. Σε αντίθεση με τον κρατικό συγκεντρωτισμό, αυτές οι επαναστάσεις απέβλεπαν στην πολιτική αποκέντρωση, την οικονομική ισότητα και την πραγματική δημοκρατία. Ακόμα και το επαναστατικό εργατικό κίνημα από την εποχή της Α΄ Διεθνούς μέχρι και τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο απέβλεπε σε μια ακρατική αταξική κοινωνία όπου πυρήνας αυτής της κοινωνίας θα ήταν οι ελεύθερες ομοσπονδιοποιημένες ενώσεις των εργατών της πόλης και της υπαίθρου ενάντια στον κρατικο-καπιταλιστικό συγκεντρωτισμό. Η βασική αρχή της προκρατικής-

ανθρώπινης συνύπαρξης πριν την εμφάνιση του κράτους ήταν η ανοχή, ο συμβιβασμός, η αποδοχή, η ενότητα. Η αλληλεγγύη αποδεδειγμένα πλέον, υπήρξε καθοριστική αρχή της ανθρώπινης εξέλιξης, πολύ σημαντικότερη από τη σύγκρουση και τον ανταγωνισμό. Η επικυριαρχία του ανταγωνισμού και της σύγκρουσης ως βασική αρχή της εξέλιξης στη φύση που μας έχουν κληροδοτήσει οι δαρβινιστές και έχει καθιερώσει ως δόγμα για όλες τις κοινωνίες η κρατική και καπιταλιστική ιδεολογία, έχει διαβρωθεί υπονομευόμενη πλέον από την ίδια την ιστορία και πρέπει να ανατραπεί ως η πλέον καταστροφική.

Η καπιταλιστική διάρθρωση της οικονομίας και το κράτος δεν έφεραν την πρόοδο, αλλά την οπισθοδρόμηση στις αξίες και το δίκαιο που βασιζόνταν οι προκρατικές, ακρατικές κοινότητες. Οι αρχές της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας, της ισότητας, της μη ύπαρξης διαχωρισμών, της ειρήνης, των συμβιβασμών εξαφανίστηκαν μαζί με την επικράτηση του κυρίαρχου μοντέλου εξουσίας του καπιταλισμού, της οικονομίας της αγοράς, της αντιπροσωπευτικής "δημοκρατίας". Το πώς φτάσαμε ως εδώ είναι επακόλουθο όλης της πορείας της ανθρωπότητας. Στο διάβα του το υπάρχον σύστημα εξουσίας έφερε πολέμους, δουλεμπόρια, αφανισμό πολιτισμών, ρατσισμό, βία, φτώχεια, συγκρούσεις, σύνορα, πολέμους, ανελευθερία, αρρώστιες, πανδημίες. Όλα στο όνομα του πλούτου, της εξουσίας, της ισχύος, των παραγόντων αυτών που έχουν θέσει τα θεμέλια της κυρίαρχης έννοιας της προόδου.

Στον καπιταλισμό "πρόοδος" σημαίνει αέναη τεχνολογική εξέλιξη, ακόμα και αν αυτή επιτυγχάνεται για να ικανοποιεί λίγους, για να φέρνει κέρδη σε ακόμα πιο λίγους, για να μεγαλώνει ο έλεγχος πάνω στους ανθρώπους. Ακόμα και αν σημαίνει την απώλεια θεμελιωδών κοινωνικών λειτουργιών στο όνομα της ικανοποίησης κατασκευασμένων εμπορευματικών αναγκών. "Πρόοδος" σημαίνει οικονομική μεγέθυνση του μεγάλου κεφαλαίου, αύξηση του πλούτου για τους λίγους, καταστροφή της φύσης μέσω της γενικευμένης εμπορευματοποίησής της. "Πρόοδος" σημαίνει μολυσμένος αέρας, νερό, δηλητηριασμένα τρόφιμα, μολυσματικές ασθένειες στη βιομηχανική παραγωγή ζώων. "Πρόοδος" σημαίνει θάλασσες-βόθρους, βουνά με δάση από ανεμογεννήτριες, ποτάμια με απόβλητα. Αυτή την "πρόοδο" φέρνει το κυνήγι του κέρδους και του πλούτου, η ισχύς των πλουσίων και του κράτους, το σύστημα οικονομικής και πολιτικής εξουσίας.

Εμείς οφείλουμε να εισάγουμε μια νέα έννοια της προόδου. Η πρόοδος να είναι κοινωνική, όπου οι άνθρωποι θα τείνουν προς την πραγματική ισότητα. Και πραγματική ισότητα δεν υπάρχει αν δεν υπάρχει οικονομική ισότητα. Πρόοδος να σημαίνει την πορεία εξαφάνισης των διαχωρισμών κάθε είδους. Να σημαίνει την καθολική συμμετοχή των ανθρώπων στη διαχείριση των υποθέσεών τους. Πρόοδος να σημαίνει την εξαφάνιση της οικονομίας του κέρδους και την δημιουργία μιας ηθικής-ισοκρατικής-αλληλέγγυας-φυσικής οικονομίας. Πρόοδος να σημαίνει τη δημιουργία κοινωνιών αλληλέγγυων με τη φύση. Να σημαίνει την εγκατάλειψη του ανθρωποκεντρικού μοντέλου. Την εγκατάλειψη της εμπορευματοποίησης των αναγκών. Πρόοδος να σημαίνει την απονομιμοποίηση του πλούτου, του ανταγωνισμού και την καθολική μη αποδοχή της φτώχειας και της περιθωριοποίησης. Πρόοδος να σημαίνει μια πορεία επιστροφής στην ισορροπία ανθρώπινων κοινωνιών και φύσης. Να σημαίνει την ειρηνική συνύπαρξη των λαών, την εγκατάλειψη των συγκρούσεων και των πολέμων.

Μια τέτοια πρόοδος είναι ασύμβατη με το σύγχρονο συγκεντρωτικό σύστημα εξουσίας. Είναι ασύμβατη με το κράτος και τον καπιταλισμό. Και απαιτεί την ανατροπή του. Μια τέτοια πρόοδος επιτυγχάνεται με τη μέγιστη αποκέντρωση της εξουσίας, θέτοντας στο κέντρο της κοινωνικής οργάνωσης την Κοινότητα ή κομμούνα (από τη λατινική λέξη *communis*) και δομώντας μια συνομοσπονδία κοινοτήτων και δήμων, χωρίς κρατική εξουσία. Οφείλουμε να δώσουμε ένα νέο επαναστατικό νόημα στην λέξη πρόοδος, όπου θα αντανάκλα μια πορεία της ανθρωπότητας προς κοινωνίες ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Όμως για να ξεκινήσουν να δημιουργούνται αυτές οι κοινωνίες, χρειάζεται η ριζική ανατροπή του συστήματος εξουσίας του κράτους και του κεφαλαίου. Χρειάζεται ένας επαναστατικός αγώνας για τη δημιουργία αποκεντρωμένων οικονομικών-πολιτικών μορφών οργάνωσης με επίκεντρο την Κοινότητα (Κομμούνα). Ένα νέο μοντέλο οργάνωσης στη βάση της Συνομοσπονδίας Δήμων και Κοινοτήτων και με την άμεση δημοκρατία να συνιστά τον τρόπο λήψης αποφάσεων. Ένα νέο κοινωνικό μοντέλο οργάνωσης όπου σε κάθε δήμο ή κοινότητα η εξουσία θα ασκείται από τις συνελεύσεις των κατοίκων, του λαού (Εκκλησία του Δήμου) στις γειτονιές, τις πόλεις και τα χωριά που θα διαχειρίζονται όλες τις κοινωνικές και κοινές υποθέσεις: Από την οικονομική δραστηριότητα και την παραγωγή, την εκπαίδευση, την υγεία, τους τομείς κοινωνικής ωφέλειας όπως το νερό, την ενέργεια, τις τηλεπικοινωνίες, τις συγκοινωνίες και μεταφορές, την ασφάλεια και την απονομή δικαιοσύνης, δηλαδή ό, τι έχει σφετεριστεί σήμερα ο συγκεντρωτικός μηχανισμός του κράτους προς όφελος μιας αντικοινωνικής μειοψηφικής ελίτ. Ένα κοινωνικό μοντέλο βασισμένο στην οικολογία, τη συνεργασία, την ισότητα και την αλληλεγγύη. Πού δεν θα διαταράσσει τη φυσική ισορροπία, όπου κάθε κοινότητα θα είναι μια οικολογική μονάδα αδιαχώριστη με το φυσικό περιβάλλον. Μόνο με μια τέτοια προοπτική μπορούμε να ελπίζουμε στην επιβίωση της φύσης. Και μόνο με την επιβίωση της φύσης μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα μείνουμε ζωντανοί, να ελπίζουμε ότι θα έχουν πλανήτη να ζήσουν, ότι θα έχουν μέλλον τα παιδιά μας. Αλλιώς η "κληρονομιά μας" σε αυτά θα είναι μια κατεστραμμένη φύση, ένας κατεστραμμένος πλανήτης, αρρώστιες, πόλεμοι, φτώχεια, ανελευθερία, βία, θάνατος.

Πόλα Ρούπα - Νίκος Μαζιώτης
Μέλη του Επαναστατικού Αγώνα

*Το κείμενο αυτό ολοκληρώθηκε τον Ιανουάριο του 2021 όμως οι συνθήκες της φυλακής δεν επέτρεψαν να γίνει νωρίτερα η δημοσίευσή του.